

ЦЕНАТА НА БОЖИЯТА ЧУДОТВОРНА СИЛА

Аса Алонсо Алън

ЗА АВТОРА - Аса Алонсо АЛЪН (1911 - 1970)

Тази пропита от вдъхновение класика на вярата е написана от А. А. Алън преди около четири десетилетия и не е преиздавана през последните години. Според мен тя е една от най-важните, създавани някога християнски книги и аз съм щастлив, че мога да я представя на едно ново поколение читатели, които се нуждаят от нейното библиейско послание повече от всякога.

А. А. Алън беше един от най-значимите евангелизатори, появили се през първите дни на изцерителното съживление. Още от началото той бе пророк на бедните. Отнасяше се с такова разбиране към техните чувства и нужди, каквото малко известни личности са проявявали. Това беше истинско съчувствие.

Чрез евангелизаторските си пътувания, чрез книгите си, чрез телевизионни и радиопрограми, той достигаше до масите на Америка.

През 50-те години имах привилегията да служа като съработник на брат Алън, в продължение на шест години. Научих извънредно много за вярата и чудесата от служението с този Божий човек, когото дълбоко уважавам.

Моля се тази книга да окуражи, вдъхнови и благослови така, както това е ставало досега с много други хора.

“И чрез тая вяра, той и след смъртта си още говори...” (Евреи 11:4)

Р. У. Шамбак

Г Л А В А 1

ЦЕНАТА НА БОЖИЯТА ЧУДОТВОРНА СИЛА

Чудех се колко ли време вече бе изтекло откакто се затворих в този килер. Със сигурност има вече няколко дена от мига, в който бях помолил съпругата ми да заключи вратичката отвън! Какво ли си мислеше за мен, докато стоях затворен и усамотен толкова дълго време? И наистина ли бяха изминали цели дни или това бяха само часове? Дали се доближавах до Бога? Щеше ли да ми отговори Той? Щеше ли Бог да утоли жаждата на моята душа или пък щеше да се наложи отново да се призная за победен, както често се случваше? Не! Решен съм да остана тук на колене, докато Бог не ми даде отговор, дори и това да ми струва живота! Не казваше ли Божието Слово: **Но ония, които чакат Господа, ще подновяват силата си, ще се издигат с крила като орли; ще тичат и няма да се уморят.** Дали съпругата ми е отключила вратата? Не, все още си стоеше заключена! Но има светлина; откъде идваше тя тогава? В този момент започнах да осъзнавам, че светлината, която изпълваше молитвения ми килер, идваше от Божиата слава! И не вратата на килера бе отворена, а небесните двери се откряваха! Божието присъствие бе толкова истинско и мощно, че ми се струваше че всеки момент ще умра там, застанал на коленете си. Ако Бог се приближеше само още мъничко, нямаше да мога да го понеса! И въпреки това го желяех и бях решен да го получа. Никак не е чудно, че апостол Павел при сходни обстоятелства „падна на земята” (Деяния 9:4). Не е за учудване, че Йоан „падна при нозете Му като мъртъв” (Откровение 1:17). Беше ли това отговорът? Дали Бог се канеше да ми говори? Дали Бог най-сетне след толкова много години щеше да удовлетвори моето копнеещо сърце? Струваше ми се, че изгубвах сетивата си за околните предмети освен за Божието присъствие. Треперех, опитвах се да Го видя, и в следващия миг се плаших, защото внезапно осъзнах, че ако това станеше, щях да умра. Стигаше ми само славното Му присъствие! Тогава като вихрушка дочух Неговия глас. Това бе Бога! Той говореше на мен! Това бе славният отговор, който толкова усърдно търсех и който очаквах толкова дълго. Да, точно това чаках откакто бях приел вярата на 23-годишна възраст. Да, точно за това плачеше зажаднялата ми душа, откакто Бог ме бе призовал на служение. Призивът за служение бе дошъл с такава сила и толкова ясно, че нищо не можеше да ме накара да се съмнявам. От мига на моето обръщане в Христос Бог така ясно ми го показа, въпреки че бях прекарал предишния си живот по такъв начин, че с нищо не ме подготвяше за служението. От мига на моето повярване осъзнах нуждата за задълбочено изследване, ако исках някога да изпълня Божия призив в живота си. Ето защо отделих много часове за четене на Библията и изследване на нейното послание и значение. За моята обикновена и непросветена душа Бог като че ли имаше предвид точно това, което казваше – и сякаш го казваше директно на мен чрез Словото Си – **И като отивате, проповядвайте, казвайки: Небесното царство наближи. Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте; даром сте приели, даром давайте** (Матей 10:7-8). Всичко това ми изглеждаше като че да е включено в призива за служение и все пак НЕ ВИЖДАХ ТО ДА Е РЕАЛНОСТ. Аз самият бях безпомощен да изпълня тези заповеди на Христос. Въпреки всичко знаех, че **ТОВА МОЖЕ ДА БЪДЕ ИЗПЪЛНЕНО**, защото

Христос не би дал заповед, която не може да се изпълни! Преди да повярвам в Христос знаех толкова малко за Бог и за Словото Му, че дори не можех да цитирам Йоан 3:16, нито можех да посоча четирите евангелия. В методистката църква, където бях покръстен и станах член, не бях учен да очаквам кръщение в Святия Дух, както това стана с апостолите в деня на Петдесетница, нито да очаквам знаменията, изброени в Марк 16:17-18, да ме следват като вярващ в Господа. Бях учен да вярвам в Исус Христос за спасение и бях славно спасен и освободен от осъждението за греха. По-късно, докато изследвах Писанията, молейки Бог да ме води към онези стихове, които биха ми били най-полезни, Господ започна да ми открива истините за кръщението със Святия Дух, знаменията, които го придружават, дарбите на Духа и свръхестествените Божии неща. Скоро Бог ме доведе до една петдесетна църква, където в умален вариант започнах да виждам Божиите благословения и някои от проявленията на Духа. На тези срещи именно се убедих, че се нуждая от кръщението със Святия Дух и там започнах да се моля и усърдно да търся Бога да ми даде това преживяване. Тридесет дни след моето повярване бях славно изпълнен със Святия Дух в едно богослужение на деноминацията „Асамблея на Бога” в Маями, Оклахома, където започвах да говоря на езици според както Духът ми даваше. Вече бях прочел: **Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята** (Деяния 1:8). Напълно очаквах, че с изпълването от Святия Дух мигновено ще получа силата да изцелявам болни и да върша чудеса. Но скоро се убедих, че беше нужно много повече от кръщението със Святия Дух, за да видя съответните резултати. Кръщението с Духа предоставя достъп до тази сила, но дарбите на Духа са каналите, чрез които тази сила действа. Незабвено започнах да се моля и да изисквам дарбите на Духа. Чувствах, че трябва да имам силата да изцелявам болните, понеже знаех, че Бог никога не призовава някой да проповядва Евангелието без да му даде и силата да изцелява болните. Силата на Святия Дух може да бъде лесно уподобена на силата на електричеството. Когато човек е изпълнен със Святия Дух, това е като да имаш прокарана електрическа инсталация в къщата си и да имаш връзка с електроцентралата. Много хора употребяват електричеството в дома си просто само за осветление! Те никога не се възползват от огромните възможности, които уредите, действащи с електрически ток, ни предоставят. Дарбите на Духа могат да бъдат уподобени на електроуредите. Когато придобиваме нови дарби, можем да свършим повече работа и с по-голяма лекота. Захранването с ток не се е променило, но то се употребява с по-голяма ефективност. Бог никога не е имал намерение да СПИРА, когато е изпълнил хората Си с Духа. Това е само началото. **Копнейте за по-големи дарби** (I Коринтяни 12:31). Това е пътят, както сам установих, за по-велики дела в Бога. Две години след като приех вярата вече бях щастливо оженен и започнах служение. В продължение на повече от година двамата със съпругата ми продължихме да проповядваме това славно Евангелие на спасението, кръщението със Святия Дух, второто пришествие на Христос и БОЖЕСТВЕННОТО ИЗЦЕЛЕНИЕ. При всяко съживително богослужение винаги си планирах поне две нощи за всяка седмица, през които проповядвах божествено изцеление и молитва за болните. По това време станахме свидетели на изцелителни чудеса, понеже Бог почете Словото Си. Но аз знаех, че Бог има по-големи неща за мен и вярвах, че ще дойде време, когато те ще станат

реалност в живота ми. Неведнъж съпругата ми и аз изследвахме Писанията и все повече се убеждавахме, че Божиите обещания за придружаващите знамения, дарбите на Духа, изцеленията и чудесата бяха предназначени за нас, днес. Беше ни пределно ясно, че не притежавахме в пълнота силата, която Бог бе обещал. Знаехме, че трябва да има някаква библейска причина, поради която сме лишени от тази сила. И понеже Бог не може да лъже, вината трябваше да я търсим В СЕБЕ СИ! Докато бях пастор на моята първа църква към „Асамблея на Бога“ в Колорадо, взех категоричното решение, че ТРЯБВА да чуя от небето и да узная причината, поради която моето служение не бе придружено със знамения и чудеса. Бях сигурен, че ако постя и се моля, Бог по някакъв начин ще ми отговори и ще ми посочи това, което бе застанало между мен и Неговата чудотворна сила в служението ми. Бях толкова зажадувал за Божията сила в живота си, че не намирах сили вече да стоя на амвона, нито да проповядвам, докато не чуя от Бога, и всичко това споделих с моята съпруга. Точно тогава бе и периодът на моята най-голяма битка в живота ми. Сатана беше решил на всяка цена да НЕ се моля и постя за Божия отговор. Често той ме изкарваше с измама или „насила“ от молитвената ми стаичка. Сатана знаеше, че ако някога установя връзка с Бога, това щеше да нанесе огромни щети на неговото царство и затова полагаше всяко усилие да ми попречи да се свържа с Него. Всеки ден се настанявах в килера с намерението да остана там, докато не чуя Божия глас. И всеки път си излизах без отговор. И всеки път съпругата ми ми напомняше: „Беше казал, че този път ще останеш там, докато не чуеш Божия глас.“ После се усмихваше по своя мил начин и си спомняше, че „духът е бодър, А ТЯЛОТО - НЕМОЩНО“! Аз на свой ред й отговарях: „Скъпа, наистина възнамерявах този път да се моля до края, но...!“ Изглежда, че винаги изникваше някаква причина, поради която не можех да остана в килера до получаването на отговора. Винаги се оправдавах пред себе си с думите, че утре ще продължа. Тогава условията щяха да са по-благоприятни. Господ насърчи сърцето ми, като привлече вниманието ми на това как Даниил устояваше в молитва и пост и измъкна отговора изпод ръцете на Сатана, въпреки че това му отне три седмици (вижте Даниил 10:1, 12). На следващия ден отново се озовах в килера, паднал на колене. Бях казал на съпругата си, че никога няма да излезна от там, докато не чуя от Бога. БЯХ НАПЪЛНО СЕРИОЗЕН В РЕШЕНИЕТО СИ. Но няколко часа по-късно, когато започнах да надушвам аромата на ястието, което съпругата ми приготвяше за себе си и малкия ни син, бързо напуснах килера и се озовах в кухнята с думите: „Какво мирише така вкусно, скъпа?“ Няколко мига по-късно, когато бях вече на масата, Бог проговори в сърцето ми. Бях хапнал само един залък от храната, когато спрях. Бог ми говореше. Знаех, че докато желанието ми да чуя от Бога не станеше ПО-ГОЛЯМО ОТ ВСИЧКО НА СВЕТА, по-голямо от всяка храна, всяко удовлетворение на плътта, БОГ НИКОГА НЯМАШЕ ДА МИ ДАДЕ ОТГОВОР НА ВЪПРОСА, КОЙТО СТОЕШЕ В СЪРЦЕТО МИ! Станах бързо от масата и казах на съпругата си: „Скъпа, този път имам сериозна работа с Бога! Връщам се отново в нашия килер и искам да ме заключиш вътре. Ще остана там, докато не чуя Божия глас.“ „О - отвърна тя, - ти ще ми почукаш да ти отворя може би след около час.“ Тя знаеше колко много пъти съм казвал ТОЗИ път ще остана до края и започваше да се чуди дали наистина бих могъл да покоря плътта достатъчно дълго и да постигна победа над дявола. Въпреки това чух как тя заключи вратата отвън. Преди да си тръгне, тя каза: „Ще ти отворя

веднага, когато ми почукаш.” Аз отвърнах: „Няма да почукам, докато първо не получа отговора, който толкова отдавна чакам.” Най-сетне бях категорично решил да остана там, докато не чуя Божия глас, каквото и да ми струваше това! Часове наред се борех с дявола и плътта в този килер! Имаше много моменти, в които бях на прага да се откажа. Струваше ми се, че минавах цели дни, а напредвах толкова бавно! Много пъти бях изкушаван да се откажа и да мина без отговор – и всичко да си продължи по старому. Но дълбоко в душата си знаех, че никога нямаше да намеря удовлетворение, ако направех това. Бях пробвал и видях, че не ми бе достатъчно. Не! Ще остана на това място на колене, докато Бог не благоволи да говори, или ще умра! И тогава Божията слава започна да изпълва помещението. За момент си помислих, че съпругата ми е отворила вратата, тъй като вратата на килера започна да се огрява от светлина. Но съпругата ми не беше отворила вратата – ИСУС БЕ ОТВОРИЛ НЕБЕСНАТА ВРАТА и в килера нахлу светлина, светлината на Божията слава! Не знам колко дълго бях стоял в този килер преди това да се случи, но нямаше значение. Не ми трябва да знам. Единственото, което ме интересува, бе, че се бях молил ДОКРАЯ! Божието присъствие бе така реално, така чудно и така мощно, че имах усещането, че ще умра всеки миг там, застанал на коленете си. Сякаш че, ако Бог се приближеше още малко, нямаше да издържа! И въпреки това аз го исках и бях решен да го имам. Това ли бе моят отговор? Щеше ли Бог да ми говори? Щеше ли Бог най-сетне след толкова много години да утоли моето жадуващо сърце? Отколко време се намирах тук? Не знаех. Сякаш не забелязвах нищо около себе си с изключение на мощното Божие присъствие. Опитах се да Го видя, а после се уплаших, че ще Го видя, защото внезапно осъзнах, че ако Го видя, ще умра (Изход 33:20). Стигаше ми само Неговото славно присъствие! Как ми се искаше сега да ми говори! Как ми се искаше да ми отговори на един - единствен въпрос: „Господи, защо не мога да изцелявам болните? Защо не мога да върша чудеса в Твоето име? Защо знамения не придружават служението ми както това беше при Петър, Йоан и Павел?” И тогава като от буря чух Неговия глас! Това бе Бог! Той говореше на мен! Това бе славния отговор, който толкова дълго очаквах! В Неговото присъствие се чувствах като едно малко камъче в подножието на високите американски Скалисти планини. Но Той не ми говореше, понеже бях достоен. Говореше ми, понеже бях в нужда. Векове по-рано Той бе обещал да снабди тази нужда. И сега идваше изпълнението на това обещание. Бог сякаш ми говореше по-бързо и от най-бързо говорещия човек на земята и по-бързо от моята мисъл, с която можех да схващам думите Му. Сърцето ми простена: „Говори по-бавно, искам да запомня всичко!” Бог ми говореше така бързо и за толкова много неща, които изглежда никога нямаше да мога да запомня. И все пак не можах и да забравя! Бог ми даваше списък от нещата, които стояха между мен и Божията сила. След като всяко ново изискване бе добавяно към списъка в ума ми, следваше кратко обяснение, или малка проповед, изясняващи това изискване и неговата значимост. Някои от нещата, които Бог ми говореше, звучаха като стихове от Библията. Някои от тях знаех, но тези първите три – наистина ли бяха от Библията? Ако бях знаел, че има толкова много неща, които да се запомнят, щях да си взема молив и хартия! Никога не бях си и представял, че мога да се намирам толкова далеч от Божията слава. Въобще не осъзнавах, че има толкова много неща в живота ми, които докарват съмнения и възпрепятстват вярата ми. Докато Бог продължаваше да

казал, че мога да изпълня всяко едно от тях, Той ще ми помогне да го направя! И все пак, изглеждаше така, сякаш никога нямаше да се справя с последните две изисквания. Никога няма да забравя деня, в който прегледах своя списък и открих, слава на Бога, че е останало само едно нещо! Ако съумееш да се справя и с тази точка от списъка, можеш да изисквам изпълнението на обещанието, което Бог ми бе дал. Бях длъжен да изисквам това обещание. Имаше милиони болни и поразени, на които медицината е безсилна да помогне. Някой ТРЯБВА да донесе освобождение за тях. Бог ме бе призовал да занеса спасение за тези хора. БОГ Е ПРИЗОВАЛ ВСЕКИ СЛУЖИТЕЛ НА ЕВАНГЕЛИЕТО ДА СТОРИ СЪЩОТО (Йезекиил 34:14). Не веднъж Бог бе изливал от Духа Си с мярка на моите събирания, докато пътувах из Щатите. Обаче знаех, че когато отмахнех и последната точка от списъка ми, ще стана свидетел на такива чудеса, каквито никога преди не бях виждал. Междувременно, аз с търпение щях да се стремя към победа, с вяра, че Бог ще ми помага, докато не я постигна. С вярата, че когато победата стане моя, Бог ще се прослави и другите също ще бъдат насърчени да търсят Божията сила. Цялото това писане го правя по времето на едно ИЗЦЕЛИТЕЛНО СЪЖИВЛЕНИЕ в „Църквата на Голгота“ в Оукланд, Калифорния. Мнозина казват, че това е най-голямото СЪЖИВЛЕНИЕ в историята на Оукланд. Стотици хора споделят, че никога преди не са били свидетели на такова динамично раздвижване на Божията сила. Събранието продължава своята пета седмица. Поради нарастващия интерес и присъствието на все повече хора, богослужението несъмнено би могло да продължи неопределено дълго. Много ноци наред вълните на божествената слава така връхлитат събранието, че мнозина са онези, които свидетелстват за изцеление просто докато си седят на местата. И все пак, когато почувстваме Божията велика мощ да се установява над дошлите на събранието, много хора стават и свидетелстват за мигновени изцеления, някои от които са видими, като например изчезването на външни тумори или възстановяването на органи. Усещал съм как изчезва гуша при докосването ми с ръка в името на Исус! И мнозина надават викове на победа, когато слепите проглеждат. Една жена сподели: „Сякаш, че излезнах от тъмното и преминах на слънчева светлина.“ Молехме се за една жена с проблеми в гърлото. След няколко мига тя се втурна към дамската тоалетна. Когато се върна отново в залата, разказа, че след молитвата, нещо се отделило от гърлото ѝ и преминало в устата ѝ и затова се затичала в тоалетната, за да го премахне. Беше някакъв чужд израстък (несъмнено форма на рак) – белезникаво оранжево на цвят. Хернии, големи колкото човешки юмрук, изчезваха за една нощ. Рак, глухота, тумори, гуша, захарен диабет, всяка позната болест и много непознати изчезват, когато в името на Исус полагаме ръце на болните. Истинските изцеления в много случаи се потвърждават от рентгенови снимки и от показанията на лекари. Ние изпадаме в истинско благоговение пред Божията чудотворна сила, когато тя се раздвижва много ноци подред още от самото начало. Стотици намериха избавление от силата на врага – спасени, изцелени или изпълнени с Духа. На тези срещи бе невъзможно да се случи това, което обикновено наричаме „опашка за изцеление“. Поне 90 процента от онези, на които полагаме ръце, веднага падат на земята под мощното действие на Божията сила. Някои правят няколко танцувални стъпки или се извъртат опиянени под силата на Духа преди да паднат (вж. Йеремия 23:9). При тези обстоятелства не е възможно да видиш хора да продължат пътя

си с нормален ход след молитва. Това е мощната Божия сила, която се движи върху хората. Това е същата сила, която накара Йоан „да падне при нозете Му като мъртъв“ (Откровение 1:17). Мнозина казват, че най-изключителното нещо относно това събрание е, че огромен брой болни получават толкова чудно освобождение. Би могло да се каже, че поне деветдесет процента от тези, за които се бяхме молили, бяха чудно изцелени. Службата тази нощ бе наречена „Нощта на Святия Дух“ „Църквата на Голгота“ бе претърпана с хора до вратата, седнали по скамейките. (Този текст пиша в 2.00 през нощта след една велика служба, посветена на Святия Дух). Единствено вечността ще ни открие броя на хората, които се изпълваха или преизпълваха с Духа. Бяхме съобщили на тази служба, че ще бъдат полагани ръце върху тези, които търсят изпълване с Духа, според Деяния 8:17. След проповедта всички онези, които не бяха изпълнени до тогава, слезнаха по страничната пътека между редовете и се наредиха в колона. С много малко изключение всеки, на когото полагахме ръце в името на Исус, падаше на земята. Беше необичайна гледка да застанеш на подиума отпред и да съзреш мнозината „убити заради Господа“ разпилени по всяко кътче на олтара и дори по пътеките между редовете! Още по-сладък бе звукът от небесната музика от гласове, издигнати в единна прослава на Бога, докато Духът изпълваше покорни вярвачи и те започваха да говорят на нови езици и да величаят Бога (Марк 16:17; Деяния 10:46). Не претендирам да притежавам дори една от дарбите на Духа, нито пък силата да предавам която и да е дарба на другите и все пак всичките дарби на Духа бяха в действие през всяка една изминала нощ. Мнозина упражняват дарбите на Духа БЕЗ ДА СА ИМ ПОЛАГАЛИ РЪЦЕ ИЛИ ДА СА ПРИЕЛИ ПРОРОЧЕСКО СЛОВО! Бог потвърждава Словото Си, КАТО ГО ПРИДРУЖАВА СЪС ЗНАМЕНИЕ! Защо видях такава промяна в резултатите на моето служение? Питаш ЗАЩО? Не отгатна ли вече? ПОСЛЕДНАТА ТОЧКА ОТ СПИСЪКА, КОЙТО БОГ МИ ДАДЕ в молитвения килер, НАЙ-СЕТНЕ БЕ ЗАЧЕРТАНА КАТО ИЗПЪЛНЕНА! Алелуя! Много пъти почти губех надежда, че ще мога някога да изпълня това последно изискване, но най-накрая и на него му дойде времето! С Божията благодат - ЗАВИНАГИ! С премахване на последното изискване от моя списък дойде и изпълнението на Божието обещание. БОЛНИТЕ БИВАТ ИЗЦЕЛЯВАНИ, БЕСОВЕТЕ БИВАТ ИЗГОНВАНИ, ВЕЛИКИ ЧУДЕСА СТАВАТ В ИМЕТО НА ИСУС, ДОКАТО НЕГОВОТО СЛОВО СЕ ПРОПОВЯДВА! Главите, които следват по-нататък, представят изискванията, които Бог ми даде, и се отнасят за всички, които жадуват за БОЖИЯТА ЧУДОТВОРНА СИЛА.

Г Л А В А 2

„УЧЕНИКЪТ НЕ Е ПО-ГОРЕН ОТ УЧИТЕЛЯ СИ, НИТО СЛУГАТА Е ПО-ГОРЕН ОТ ГОСПОДАря СИ”

Какви странни думи! Защо Бог трябва да ми говори по този начин? Някак си знаех, че съм чел тези думи някъде, но къде? (По-късно разбрах, че това бе цитат от Библията – Матей 10:24). Но това бе Божият глас, който говореше директно на МЕН! Това бе и същият глас, който беше говорил на Филип (Деяния 8:30), казвайки: **Приближи се и придружи тая колесница.** Това беше гласът, който Петър бе чул (Деяния 10:15) да казва: **Което Бог е очистил, ти за мръсно го не считай.** Гласът, който Божието слово отправя към нас, може да бъде чул и

днес. **Затова, както казва Светият Дух: - Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята (Евреи 3:7-8).** Сега аз чувах Божия глас. Всички други хора, които можеха да се възползват от посланието на тези думи, бяха изтрети от съзнанието ми. Бях помолил Бог за разрешение на моя проблем и Бог ми даваше отговор. На първо място трябва да знам, че НИКОГА не би имало каквато и да е възможност да бъда по-горе от моя Господар, Исус. Ти ще кажеш: „Че какво толкова странно има в това? Разбира се, че никой не би очаквал да бъде над Него!” Но постой малко! Може да се окаже, че ти също, както и аз преди, съм търсил и очаквал същото това нещо. Бях прочел Неговото обещание: **Който вярва в Мене, делата, които върша Аз, и той ще ги върши, и по-големи от тях ще върши; защото Аз отивам при Отца (Йоан 14:12).** Въпреки че не изглежда никак разумно някой да върши чудеса по-големи от тези, които Исус вършеше, все пак точно това казва Писанието. Много пъти съм се чудел за значението на този стих. Мисълта, че ученикът би могъл да върши по-големи чудеса от своя Господар, изглежда, че пряко противоречи на духа на Писанията. Сега вече виждам, че това обещание, както всяко друго обещание от Бога, е вярно, ако бъде правилно разбрано. „По-големи от тях ще върши” в смисъл, че Исус бе сам, ограничен от времето и трудностите с придвижването до малки по населеност и площ места. Тези, които вярват в Него, са мнозина. Те са пръснати по лицето на цялата земя. Много от Неговите днешни ученици са обиколили земното кълбо, проповядвайки на хиляди хора с помощта на мощни озвучителни системи, и на мнозина невидими други по радио и телевизия, донасяйки освобождение на по-големи множества от тези, които Исус освобождаваше. Мощните дела, които днес се извършват, са **СЪЩИТЕ ДЕЛА НА МОЩ**, които Той вършеше – само че днес са по-големи по количество, но не и по-качество. **ВСЕКИ ВЯРВАЩ** има обещанието да приеме същата власт, която Исус имаше – същите чудеса, които те виждаха. Господарят им да върши, първо в плътта, а след това в писмените източници, поместени в четирите евангелия. Какви велики дела биха могли да се извършат, ако всичките последователи на Исус решат да употребят тази сила! Думите цитирани в началото на тази глава бяха част от посланието на Христос към дванадесетте вярващи, изпратени да сторят същите неща, които Бог ме бе призовал и аз да извърша – **Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте; даром сте приели, даром давайте (Матей 10:8).** В тези чудни обещания на власт бяха включени предупреждения за гонения – **Да! И пред управители и царе ще ви извеждат, поради Мен, за да свидетелствате на тях и на народите (ст. 18).** **Брат брата ще предаде на смърт, и баща чадо; и чада ще се повдигат против родителите си и ще ги умъртвят (ст. 21).** Никакво обещание, че ще прескочат гоненията, не е дадено на тези, които последват Христос, въпреки че на тях щеше да се даде сила да вършат делата, които Той вършеше. **ДОРИ САМ ХРИСТОС СТАНА ЖЕРТВА НА ГОНЕНИЯТА.** Ако Неговите ученици можеха да вършат делата, които Той вършеше, като на всичко отгоре им бъде спестено гонението, то тогава наистина ученикът би бил по-горе от Господаря си. **Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени (II Тимотей 3:12).** Гонението е едно от универсалните последици от проявената сила. Исус не бе гонен, докато пребиваваше в дърводелната в Назарет, но в мига, когато започна да върши велики дела, Той бе наречен

„началник на бесовете” и бяха предприети опити да му бъде отнет животът (вижте Лука 4:29). Гонението продължи три и половина години, докато накрая Той не бе разпънат поради една - единствена причина - че имаше силата, от която се страхуваха безпомощните религиозни водачи по Негово време. Петър беше „добър човек”, докато си беше обикновен рибар, но когато изцели куция, го хвърлиха в затвора (Деяния 3:7; 4:3). Докато Стефан беше просто „член” в Ранната църква в Йерусалим, животът му протичаше добре, но в мига, в който „вършеше големи чудеса и знамения между хората” (Деяния 6:8), бе изправен на съд и убит с камъни. На Павел никога не се налагаше да бяга нощем поради своята религия, за да спаси живота си, докато не срещна Бога по свръхестествен начин. И така ти няма да срещнеш много съпротива или гонение докато си оставаш според световните стандарти един „обикновен християнин”, но когато започнеш да приемаш Божиите обещания за своя живот и да вършиш НЕОБИЧАЙНОТО, гоненията ще дойдат! Лично аз съм се срещал с много малко противопоставяне, докато не взех решение да имам всичко, което Бог ми бе обещал, като служител. Може да ни се струва, че на нас ни се противят хора, но всъщност това произтича от Сатана, главнокомандващия на противниковата армия, който използва всяка техника на водене на война, като се почне от директна фронтална атака и се стигне до „поддривни дейности” сред хората от нашия лагер. Исус не спираше да повтаря на Своите ученици цената за това да Го следват по стъпките Му, препоръчвайки им да я пресметнат и давайки им възможност да се върнат, ако цената им се стореше твърде висока в сравнение с мащабите на обещаното благословение. Нашият Господар „издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол” (Евреи 12:2). **Ако страдаме, ще и да царуваме с Него** (II Тимотей 2:12). На ученика, който иска да участва в Неговата слава и мощ, трябва НА ПЪРВО МЯСТО да му се каже, че той, бидейки не по-горе от своя господар, трябва да следва същия път на страдание, вяроност и осветление, през които Неговият Господар преминаваше, ако иска да постигне целта и да познае изобилния живот – живот на сила – в този свят, и да участва в небесната слава. Ако Божият Син премина през отхвърляне и гонения, бичуване и разпъване на кръст в ръцете на тези, при които дойде, за да им служи, Неговите ученици не са по-горе от страданието, ако трябва да донесат на поробените Евангелието на освобождението. Ако Сам Христос отхвърли всяка земна амбиция – дори презря възможността да управлява над целия свят, когато тази възможност му бе представена (вижте Матей 4:8-10) – то тогава и Неговият ученик, ако иска да познае истинската сила, трябва да гледа единствено на Божия план, отхвърляйки всяко предложение освен Неговото, без значение колко привлекателни могат да изглеждат останалите. Той трябва да извика подобно на своя Господар: **Ето, дойдох, да изпълня Твоята воля, о, Боже** (Евреи 10:7). Като Павел той трябва да може да каже : **А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Христос Исус** (Филипяни 3:8). Ако Божият Син трябваше да прекарва дълги часове нощем, докато всички останали спяха, сам на върха на планината със Своя Отец, за да може да изгони дори тези демони, за които е казал: **А тоя род не излиза, освен с молитва и пост** (Матей 17:21), то и Неговият ученик със сигурност трябва да прекарва часове в пост и молитва, очакващ Бога – учещ се да мисли и действа в единство с Бога – преди да очаква да може да изгонва тези демони. **Хората трябва всякога да се молят и да не отслабват** (Лука 18:1).

Постоянната и всекидневна молитва бе една от важните характеристики на живота в Христос. Когато Юда реши да намери Исус, за да го предаде на свещениците, той го потърси в градината за молитва. За нашия Господ молитвата бе нещо по-важно от поучението и изцелението, защото Той не позволи на множествата, които **се събираха да слушат и да се изцеляват от болестите си** (Лука 5:15, 16), да Го отклонят от пътя Му, но се оттегляше в пустинята, където се молеше, далеч от тълпата, която задържаше вниманието Му. За Него молитвата бе нещо много по-важно от вършенето на чудеса, понеже чудесата не идваха от само себе си. Причината бе молитвата – чудесата бяха само резултатът. За Исус молитвата бе нещо по-важно от почивката и съня, понеже научаваме, че **сутринта, когато беше още тъмно, стана та излезе, и отиде в уединено място, и там се молеше** (Марк 1:35). И пак: **...Исус излезе на бърдото да се помоли и прекара цяла нощ в молитва към Бога** (Лука 6:12). Ако ученикът можеше да постигне същите резултати, като Исус, БЕЗ ДА ПЛАТИ СЪЩАТА ЦЕНА, тогава би трябвало да признаем, че ученикът е станал по-горен от Господаря си. „Ученикът” бе научил по-добър и ефикасен метод от този, който неговият Учител му бе преподал. В света това често се случва. Много музиканти са надминали тези, които в началото са положили основата им. Много художници са надминали преподавателите си, които са ги учили да държат четка и молив. И много учени за разбрали неща за света, за които техните учители никога не са имали представа. Но ученикът на Исус Христос НЕ МОЖЕ да бъде по-горен от Учителя си. Той не може да научи нищо повече от това, което Исус вече е знаел. Този ученик не може да намери по-пряк път до Божията сила. Ако той опита, ще срещне само разочарование и тъга по пътя си. Животът му ще стане неудачен, а служението му- безполезно. **Доста е на ученика да бъде като учителя си** (Матей 10:25). Преди да можеш напълно да схвана това, което Бог ми бе изговорил, внезапно Той започна отново да ми говори и това бяха думите на втората стъпка от откровението, което Бог ми даде, докато Го чаках в пост и молитва.

Г Л А В А 3

„УЧЕНИКЪТ НЕ Е ПО-ГОРЕН ОТ УЧИТЕЛЯ СИ; А ВСЕКИ УЧЕНИК, КОГАТО СЕ УСЪВЪРШЕНСТВА, ЩЕ БЪДЕ КАТО УЧИТЕЛЯ СИ.”

Духът ми, който се смири и бе почти съкрушен от първото послание, внезапно се извиси в огнена слава, когато осъзнах, че въпреки че никога няма да бъда по-горе от своя Господар, Бог бе казал, че ще бъда КАТО СВОЯ ГОСПОДАР! (Това също се оказа цитат от Писанията – Лука 6:40). Това не е обещание (както някои са помислили), което очаква пришествието на Христос, за да се изпълни. Но то е отправено към последователите Му ТУК И СЕГА! Това обещание бе изречено директно към мен за мое наставление и утвърждаване, но тъй като това е буквален цитат от Библията, не се отнася само за мен, а е към всеки, КОЙТО ПОВЯРВА В НЕГО! То е и за ТЕБ! Ти можеш да изцеляваш болните! Можеш да виждаш чудеса да се случват! Можеш да упражняваш дарбите на Духа (I Коринтяни 12:8-11)! ТИ МОЖЕШ ДА ВЪРШИШ ДЕЛАТА, КОИТО ТОЙ ВЪРШЕШЕ! Бог каза, че ти можеш, а Бог НЕ МОЖЕ ДА ЛЪЖЕ! **Бог не е човек, та да лъже, Нито човешки син, та да се разкае; Той каза, и няма ли да извърши? Той**

говори и няма ли да го тури в действие? (Числа 23:19). Няма да наруша завета Си, нито ще променя това що е излязло из устните Ми (Псалм 89:34). После, „всеки, който е СЪВЪРШЕН” (който изпълни изискванията), **ЩЕ БЪДЕ КАТО ГОСПОДАРЯ МИ!** Но някои ще кажат: „Това е невъзможно, понеже Той бе човек, но и също така Бог. А ние сме само хора.” Вярващи забравят ясните стихове: **Защото, наистина, Той не помогна на ангелите, но помогна на Авраамовото потомство. Затова трябваше да се оприличи ВЪВ ВСИЧКО НА БРАТЯТА СИ** (Евреи 2:16, 17). **Но се отказа от всичко, като взе на Себе Си ОБРАЗ НА СЛУГА и стана ПОДОБЕН НА ЧОВЕЦИТЕ; и, като се намери в ЧОВЕШКИ ОБРАЗ, смири Себе Си** (Филипяни 2:7-8). **ЧОВЕКЪТ Христос Исус** (I Тимотей 2:5). Една нощ, когато Исус и учениците Му се намираха в малка лодка, излезна голяма буря в морето и това много изплаши учениците. Исус смъмри бурята и морето веднага утихна. Мъжете, които бяха с Него в лодката, се зачудиха, казвайки: **Какъв е Тоя**(Матей 8:27). Техният въпрос продължава да стои в устата на мнозина днес, когато виждат някои от учениците Му, чрез вяра да изискват обещанията Му, да отиват да изцеляват болните, да възкресяват мъртвите и да проповядват Словото (както сам Исус им бе казал – Марк 16:17,18) със свръхестественото проявление на придружаващите чудеса. Мнозина намират тези хора за странни същества, за различни. Те не са. Това са най-обикновени хора, изпълнени със Святия Дух и предадени на Бога да вършат Неговото дело – мъже, които са открили, че могат да бъдат **КАТО ТЕХНИЯ ГОСПОДАР** и са посветили живота си на постигането на тази цел. Когато хората в Листра видяха, че Павел заповяда изцеление на куция по рождение човек, те казаха: „Боговете, оприличени на човеци, са слезли при нас.” Бидейки непросветени езичници, те, разбира се, не знаеха, че хората могат да имат такава сила. Но и много християни днес изглежда не знаят за силата, която Бог е приготвил за хората Си. Когато тези окаяни езичници пожелаха да принесат жертви на Павел и Варнава като богове, те категорично отказаха с думите: **И ние сме човеци със същото естество като вас, и благовестяваме ви да се обърнете от тия суети към живия Бог** (Деяния 14:8-15). Исус наистина бе Бог, както и човек. И все пак не според Своята божествена природа Той ходеше по земята и вършеше чудеса. Често пренебрегваният въпрос не е: „Какъв е този Бог?” Но ние като Негови ученици трябва да си зададем същия въпрос, който тогавашните ученици си зададоха: „Какъв е този **ЧОВЕК?**” Исус, по Неговите собствени думи, бе част от вечното триединно Божество, състоящо се от Отец (Йехова), Сина (Исус Христос) и Святия Дух. Той е съществувал още преди светът да е бил създаден и е участвал в сътворението Му (Йоан 1:1-3). Той не беше само С Бога и **КАТО Бог, ТОЙ БЕ БОГ!** Той притежаваше всички атрибути на Божеството. Заедно с Отца, Той бе всемогъщ, вездесъщ, вечен. Всичко това Му принадлежи днес, докато бива възвеличаван отдясно на Бога в небесата. В края на Своето земно служение, което бе да изцелява болните и да върши чудеса, в мига, когато се приготвяше да бъде принесен в жертва за нашите грехове, Той се помоли: **Аз те прославих на земята, като свърших делото, което Ти Ми даде да върша. И сега прослави Ме, Отче, у Себе Си със славата, която имах у Тебе преди създанието на света** (Йоан 17:4-5). Славата, която беше Негова преди светът да съществуваше! Славата, която е Негова днес! Но славата, която бе **ПОЛОЖЕНА НАСТРАНА**, когато прие човешки образ. Дойде като безпомощно бебе, роден от жена, обрязан като всяко друго

еврейско момче; напредваше в мъдрост, в ръст (Лука 2:52), плачеше, изпитваше глад, жажда, умора, спеше и се събуждаше – участвайки във всяка немощ и ограничение на човешката плът и кръв. (И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то И ТОЙ ПОДОБНО НА ТЯХ, ВЗЕ УЧАСТИЕ В СЪЩОТО, Евреи 2: 14). **А имаме Един, Който е бил ВЪВ ВСИЧКО изкушен като нас, но пак без грях** (Евреи 4:15). Той бе в началото у Бога. **Всичко това чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало.** (Йоан 1:2, 3). И все пак въпреки всичко, Исус НЕ УПОТРЕБИ НИКАКВА СИЛА, когато беше тук на земята в човешка плът, КОЯТО ДА НЕ Е НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ ДНЕС за всеки вярващ! Такова твърдение би било богохулство, АКО САМ ИСУС не бе ясно постановил, че това е Неговият план.

Ученикът не е по-горен от учителя си; а всеки ученик, когато се усъвършенства, ЩЕ БЪДЕ КАТО УЧИТЕЛЯ СИ (Лука 6:40).

Както Ти прати Мен в света, така и Аз пратих тях в света (Йоан 17:18).

Делата, които върша Аз, И ТОЙ ЩЕ ГИ ВЪРШИ (Йоан 14:12).

Въпреки че бе всемогъщ Бог, все пак по време на Своето земно служение и живот Той заяви: „Не може Синът да върши от само Себе Си нищо.” „Аз не мога да върша нищо от Себе Си” (Йоан 5:19, 30). *Думите, които Аз ви казвам, не от Себе Си ги говоря; но пребъдващият в Мене Отец върши Своите дела (Йоан 14:10).* Отговорът на въпроса на учениците: „Какъв е този ЧОВЕК?”, се намира не в мощта на божеството, която Той употребяваше преди да „стане плът и да обитава между нас”, нито в мощта, която днес е в Него и в небесата. Отговорът може да бъде намерен само в Неговия земен (човешки) живот. Той живееше този живот КАТО ПРИМЕР ЗА ОНЕЗИ, които остави на света да довършат делото Му, което бе започнал, докато бе на земята. „И ви остави пример да последвате по Неговите стъпки” (I Петрово 2:21). Той бе нашият Учител (господар), а ние - Неговите ученици (всеки един съвършен), **ЩЕ БЪДЕМ КАТО нашия Господар!** Ако Той използваше сила, която не бе достъпна за нас, за нас би било невъзможно да последваме Неговия пример. Но Той ни остави обещанието, че ние ще приемем **СЪЩАТА СИЛА** и от **СЪЩИЯ ИЗТОЧНИК**, който беше Той!

И, ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми; а вие стойте в града [Ерусалим], докато се облечете със СИЛА ОТ ГОРЕ (Лука 24:49).

Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух (Деяния 1:8).

И тия знамения ще придружават повярвалите: В Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят... на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват (Марк 16:17-18).

Ето, давам ви... власт над цялата сила на врага (Лука 10:19).

Който вярва в Мене, ДЕЛАТА, КОИТО ВЪРША АЗ, И ТОЙ ЩЕ ГИ ВЪРШИ (Йоан 14:12).

...богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия (II Коринтяни 8:9). Той смъкна всичко от Себе Си като дреха и положи настрана власт и богатство, и дойде на света като бебе, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците (Филипяни 2:7). Традициите са притурили много чудеса в Неговото ранно детство, но Словото Божие ясно заявява, че това извърши Исус в Кана Галилейска като начало на знаменията Си (където превърна водата във вино) (Йоан 2:11). **ТОЙ НЕ ИЗВЪРШИ НИКАКВО ЧУДО, нито прояви свръхестествена сила ПРЕДИ СВЯТИЯТ ДУХ ДА ДОЙДЕ ВЪРХУ НЕГО!** (Матей 3:16,17; Йоан 1:33). И точно когато **Бог помаза Исус от Назарет със СВЯТИЯ ДУХ И СЪС СИЛА**, Той тръгна да обикаля, за да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола; **ЗАЩОТО БОГ БЕШЕ С НЕГО** (Деяния 10:38). Това е тайната на Неговия успех **КАТО ЧОВЕК**.

Какъв е този човек? Човек, **ПОМАЗАН СЪС СВЯТИЯ ДУХ И СЪС СИЛА**. И Бог беше **С НЕГО!**

И все пак – не забравяйте това – човек, който беше **ВЪВ ВСЯКА СВОЯ ЧАСТ ОТ СЕБЕ СИ ЧОВЕК!** Човек, който се сблъскваше с – и побеждаваше – **ВСЯКО ИЗКУШЕНИЕ**, познато на човечеството! Човек, който (въпреки че като Бог бе вездесъщ) можеше да бъде едновременно само на едно място. Въпреки че като Бог Той няма да задреме, нито ще заспи (Псалм 121:4), като човек Той се уморяваше (Йоан 4:6) и се нуждаеше от сън (Матей 8:24). Той трябваше да върви от място на място с прашни и уморени, парещи от горещината нозе – със скорост, ограничена от придвижването пеша. Неговите нозе, които бяха прекосявали съвършените и покрити със злато улици на небесата, сега се напращаха и охлузваха от неравните каменни улици на Изтока и пътеките в Палестина. Колко много се радваше Той на традицията, която Му носеше хлада от умиването на нозете Му преди храна – когато някой загрижен човек решише да Му послужи по този начин! Той изпитваше глад и жажда, самота и умора, болка. Той, за Когото се казваше: „Защото Мои са всичките горски зверове, и добитъкът, който е по хиляди хълмове. Защото Моя е вселената и всичко що има в нея” (Псалм 50:10, 12), не претендираше за нищо като нещо свое, когато бе **ЧОВЕК**, но дори стана по-беден от лисиците, които си имат леговища, и небесните птици, които си имат гнезда; а Той си нямаше даже где глава да подслони (Лука 9:58). Всичко това Той стори с готовност за нас, за да можем да участваме в богатствата на Неговата слава. При първото изкушение на Сатана в пустинята Той можеше да упражни Своята творческа сила в качеството си на **ВЕЧНИЯ БОЖИ СИН**, за да задоволи човешкия Си глад (Матей 4:3, 4). Ако бе го сторил, Той щеше да се провали в това да бъде подобен във всичко на братята си. За Сатана бе важно, ако е възможно, това изискване да се провалеше. Но Исус не падна в изкушение. И Той не отговори в качеството Си на божество. Но отвърна твърдо като „**ЧОВЕШКИ СИН**”. **Не само с хляб ще живее ЧОВЕК, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.** Тъй като е напълно очевидно, че Той прие на Себе Си нашата човешка природа и ограничения, за да стане истински пример за нас, нужно е да изучим този пример внимателно, като си отговорим на въпроса: „Какви **ТРЯБВА ДА СТЕ ВИЕ** в своето живеене и благочестие” (II Петрово 3:11). Той беше човек със сила. Говореше като човек имащ власт (Марк 1:22). Хората се удивяваха, понеже религиозните водачи от

това време не познаваха тази сила, но поучаваха традиции и теория и предлагаха богословски обяснения. Исус прескочи всички техни добре пресметнати доктринални постановки и ИЗГОНИ ЧРЕЗ СВОИТЕ ДУМИ НА ВЛАСТ демони, болести и немощ. Когато Той говореше, НЕЩАТА СЕ СЛУЧВАХА! Той говореше като един, който има власт, ЗАЩОТО ИМАШЕ ВЛАСТ! Традиционните религиозни водачи не говореха като Него, защото на тях никога не им се даде власт над силата на врага. Колко много религиозни водачи днес говорят като книжниците и фарисеите! Тези, които са КАТО техния господар, говорят с власт – властта, която е Христова и която Той употребяваше, докато бе на земята, защото Той я бе приел от Отец (Йоан 5:27). Той дойде в името на Отец Си (Йоан 5:43) и като Негов законен ПРЕДСТАВИТЕЛ, да върши делата Му („Аз трябва да върша делата на Този, Който Ме е пратил”, Йоан 9:4). Докато беше на земята, Той си избра ученици (първите дванадесет, Лука 9:1, след това още седемдесет, Лука 10:1, 17). И те бяха обучени под Неговото пряко ръководство да бъдат готови да изпълнят „всичко що Исус вършеше и учеше” (Деяния 1:1), когато дойдеше времето за Него да се върне при Отец Си. Когато се върна при Отец и като бе въздигнат отдясно на Бога, Той не смяташе да остави недовършена работата, която започна с цената на толкова много страдания. Преди да си тръгне, Господ ни остави заповеди и сила, с които да продължим делото Му. Тези, които вярват в Него, са направени Негови съработници и им е заповядано да вършат В НЕГОВО ИМЕ (чрез Неговата власт, като че са упълномощени) всяко нещо, което Той самият би сторил, ако бе в човешко тяло тук на земята. **В МОЕ ИМЕ бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; змии ще хващат** (но не като изпитват Бога, а ако се наложи случайно, както това се случи с Павел, Деяния 28:3-5); **а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват. И каквото и да поискате В МОЕ ИМЕ, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина** (Йоан 14:13). Дарбите, които Той даде на Църквата за екипиране на светиите, за делото на служението, за назидание на Христовото тяло (Неговата църква) (Ефесяни 4:8-12), покриват всички велики и мощни дела, които Исус стори, когато беше в плът на земята (вижте I Коринтяни 12:7-11). Исус никога не е поучавал, нито косвено, нито директно, че тази сила ще си отиде от света с Неговото възнесение. Напротив, в Своята последна заповед към тези, които остави на земята, Той заяви: **Даде Ми се всяка власт на небето и земята. ИДЕТЕ ПРОЧЕЕ** (понеже тази власт е НЕГОВА, и чрез Него НАША, Лука 24:49; Деяния 1:8), **научете ВСИЧКИТЕ НАРОДИ...** като ги учите да **ПАЗЯТ** (покоряват се – дефиниция от тълковен речник) **ВСИЧКО** (болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте; даром сте приели, даром давайте, Матей 10:) **що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века** [Амин].

Тези ученици, помазани със Святия Дух (Деяния 2:4), **излязоха и проповядваха навсякъде, като им съдействаше Господ, и потвърждаваше Словото със знаменията, които го придружаваха** (Марк 16:20). Докато хората са помазани със Святия Дух и Бог е с тях, както бе с Исус (Деяния 10:38) и ранните ученици (Марк 16:20) и както Исус каза, че ще бъде „до свършека на века” (Матей 28:20), чудесата, които Исус вършеше, ще продължават да бъдат вършени! Ученикът не трябва да е по-горен от своя учител, но той **ЩЕ БЪДЕ КАТО СВОЯ УЧИТЕЛ!**

Но ако ние ще бъдем като Него в СИЛА, то трябва да бъдем като Него и в святост, в освещение, в смиреност и в състрадание. Трябва да сме като Него в молитва и общение с Отец. Трябва да сме като Него във вяра. Трябва да сме като Него в поста и себеотрицанието. Ако бе възможно за служителя да бъде като Него в сила без да плати цената, която Той плати, то тогава Той би бил по-горе от Господа. За всичко, което Бог предлага на хората, има цена, която трябва да се плати. В известен смисъл това, което ни дава Той, е даром, но също така зад това стои цената на послушанието и готовността. Дори спасението, което ни е даром, става наше, когато изпълним Божието увещание да се покаем и да повярваме в Господ Исус Христос. Дарът на Святия Дух е наш само когато Му се покорим (Деяния 5:32). Божията сила, КОЯТО ИСУС ИМАШЕ, е за онези – ВСИЧКИ ОНЕЗИ – които изпълняват условието „всеки ученик, когато се УСЪВЪРШЕНСТВА, ще бъде като учителя си” (Лука 6:40).

Г Л А В А 4

„И ТЪЙ, БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ И ВИЕ, КАКТО Е СЪВЪРШЕН ВАШИЯТ НЕБЕСЕН ОТЕЦ”

Тези думи изглеждаха дори още по-стряскащи от онези, които Бог бе вече изговорил. Разбира се, това бе вече прекалено! Може ли въобще някой смъртен да се надява да бъде съвършен? И все пак Бог не би ме помолил да направя нещо, което би знаел, че е невъзможно за мен. И без съмнение, това бе Божият глас. Бях помолил за хляб от небесния си Отец и знаех, че Той няма да ми даде камък. Колко се развълнува душата ми, като разбра, че тези думи също бяха цитат от Писанията! Открих ги в Матей 5:48. Това бе Христовата заповед не само към мен, но и към всички, които биха били „чада на вашия Отец, Който е на небесата” (ст. 45). Съвършенството е ЦЕЛТА, поставена от Христос пред всеки християнин. Но не всеки християнин е достигнал тази цел. Няма християнин, който може да се похвали, че я е достигнал. Дори големият апостол Павел заяви: „Не че съм сполучил вече, или че съм станал вече съвършен; но гоня изподир...” (Филипяни 3:12). Няма християнин, достоен за това име, който ще се задоволи с по-малко от това да бъде съвършен. Никой християнин не бива да си търси извинение за собствените си недостатъци, а трябва да ги счита като неуспех в изпълнението на Христовата заповед и да се стреми усърдно да ги побеждава. ЦЕЛТА Е СЪВЪРШЕНСТВОТО! За доброто на тези, които са били поучавани, че никой освен Христос не е бил съвършен, нека отбележа, че Бог сам приписва съвършенство на няколко библейски герои. Тези хора не свидетелстваха за себе си, че са съвършени, но Бог заяви за тях, че бяха съвършени. На първо място Йов, героят на най-старата книга от Библията, бе съвършен човек. Приятелите му не го намираха за съвършен; те го обвиняваха в лицемерие (вижте Йов 8:6, 13). Сатана не мислеше, че той бе съвършен; обвиняваше го, че служи на Бога от корисни цели и поради материалните богатства, които Бог му бе дал. Самият Йов беше готов да признае, че е несъвършен, понеже заяви: **Затова отричам се от думите си, и се кая в пръст и пепел** (Йов 42:6). Но когато Сатана го обвини пред Господа, Господ отвърна: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек НЕПОРОЧЕН (СЪВЪРШЕН) И ПРАВДИВ, който се бои от Бога и се отдалечава от злото? (Йов 1:8). И после за полза на

всеки, който би прочел този стих, Бог добави определението за човешко съвършенство – **който се бои от Бога и се отдалечава от злото**. Мнозина са тези, които се противопоставят на учението за възможното съвършенство на базата на това, че никога не са виждали съвършен човек. В дните на Йов Бог заяви, че има само един. В дните на Ной също имаше само един. И все пак Бог заяви, че Ной бе **СЪВЪРШЕН! Ной беше човек праведен, непорочен (СЪВЪРШЕН) между съвременниците си; той ходеше по Бога** (Битие 6:9). Някои заявяват, че ако човек е съвършен, той незабавно би бил грабнат, както това стана с Енох, но тези хора безразсъдно пренебрегват факта, че Енох „ходи по Бога” в продължение на около триста години преди „вече да не се намираше” (Битие 5:22) и че ПРЕДИ своето възнасяне за него се свидетелстваше, че „е бил угоден на Бога” (Евреи 11:5). Всички тези старозаветни светии бяха съвършени, преди още да бе даден законът. На тях не се приписваше никаква свръхестественост или божественост. Те бяха ХОРА, подвластни на същите страсти като нас, но познаваха и се бояха от Бога, пазеха заповедите Му и внимателно страняха от многото злини на идолопоклонниците, сред които живееха, в една от най-злокобните епохи на историята. Беше ли възможно съвършенството под закона? Мойсей, изричайки Божието послание към целия народ на Израел заяви: **Съвършен да бъдеш пред Господа твоя Бог** (Второзаконие 18:13). Човек понякога е по-критичен от Бога. Когато Мариам и Аарон възроптаха против Мойсей, Бог пое контрол като заговори от стълба от облак, казвайки: **Но слугата Ми Мойсей... е ВЕРЕН в целия Ми дом** (Числа 12:7). Въпреки че този стих не използва думата „съвършен”, все пак тя изпълнява определението, дадено в Йов 1:8. Давид не бе убеден, че съвършенството е невъзможно, понеже заяви в един от своите вдъхновени псалми: **Ще вниквам в пътя на непорочността (съвършенството). Ще ходя с незлобиво (съвършено) сърце** (Псалм 101:2). Всички тези и без съмнение много други (като например Даниил, Йосиф, Авраам, Илия, Елисей и т. н.) живяха живот на святост (съвършенство) във времето преди да имаха на свое разположение преимуществата на нашето съвремие. Но на своята новозаветна Църква Бог даде пълното Писание. **Всичкото писание е боговдъхновено и полезно... за да бъде Божият човек УСЪВЪРШЕНСТВАН, съвършено приготвен за всяко добро дело** (II Тимотей 3:16, 17). Едва когато получихме благодат, тогава бе проповядван Христос: **Него ние възгласяваме, като съветваме всеки човек, и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да предоставим всеки човек СЪВЪРШЕН в Христа** (Колосяни 1:28). На своята новозаветна Църква Христос даде да бъдат апостоли, пророци, благовестители, пастири и учители за делото на служението, за **НАЗИДАНИЕТО НА ХРИСТОВОТО ТЯЛО, с цел УСЪВЪРШЕНСТВАНИЕТО НА СВЕТИИТЕ** (Ефесяни 4:11, 12). На тях не се изля славният Свети Дух, нашият постоянен Утешител, който ни учи и наставлява (Йоан 14:26). Но Той се даде на нас – на всеки, който се покори на Бога (Деяния 5:32). Колко по-лесно трябва да е за нас с всички тези преимущества да бъдем съвършени, отколкото онези, които живееха във времето, когато тези неща не бяха дадени. Казано ни е - „Защото ние сме храм на живия Бог, както рече Бог: "Ще се заселя между тях и между тях ще ходя"... Затова: "Излезте изсред тях и отделете се", казва Господ, "И не се допирайте до нечисто"; и "Аз ще ви приема, и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери", казва Всемогъщият. И тъй, възлюбени, като имаме тия обещания, нека

очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се **УСЪВЪРШЕНСТВАМЕ В СВЯТОСТ** със страх от Бога (II Коринтяни 6:16-7:1). Тези обещания са за нас! Ние **МОЖЕМ** да се очистим от **ВСЯКА НЕЧИСТОТА!** Можем да се **УСЪВЪРШЕНСТВАМЕ В СВЯТОСТ** в страх от Господа! Подобно на Йов ние можем да се боим от Бога и да страним от злото и да бъдем съвършени в Божиите очи. Това не е „нещо ново“. Доктрината за пълното осветление е поучавана от много видни Божии служители през цялата църковна история и се възприема като здраво поучение от голям брой значими деноминации. И тъй като това е само една малка книга, пространството не ни позволява да цитираме основата на вярата на много групи. Тук ще цитирам само една група – Конституцията на Генералния съвет на Асамблеята на Бога. (Протоколи и Конституция, Ревизирано издание, стр. 38, глава 9).

Цялостно осветление

Писанията ни учат на живот на святост, без която никой човек няма да види Господа. Чрез силата на Святия Дух ние имаме силата да изпълним заповедта: „Бъдете святи, понеже Аз съм свят.“ Пълното осветление е Божията воля за всички вярващи и трябва да бъде ревностно следвано като ходим в покорство на Божието слово (Евреи 12:14; I Петрово 1:15, 16; I Солунци 5:23, 24; I Йоан 2:6). Наречете го както си искате – съвършенство, святост, пълно осветление – то е не само възможно, то е не само наша привилегия, но това е Божия **ЗАПОВЕД**.

Бивайте свети и вие с цялото си държание (I Петрово 1:15).

И тъй, бъдете съвършени и вие (Матей 5:48).

Може би казваш: „Познавам много християни, дори проповедници, които твърдят, че съвършенството е недостижимо, и е безсмислено да се опитваме да го достигаме.“ И аз познавам такива. Те не изцеляват болните, нито изгонват бесовете! Грехът е мостът, по който дяволът прекрачва в живота ти. Позволи му да има този мост, ако желаш. Но това ще ограби силата ти! Исус не позволи на дявола да има мост в живота Му, понеже заяви точно преди да бъде разпнат: **Защото иде князът на [този] свят. Той няма НИЩО в Мене** (Йоан 14:30). Той имаше сила да извърши делото, за което бе дошъл на земята, понеже дяволът нямаше НИЩО в Него – нито дори едно малко мостче на невинен грях или прищявка. Ние, неговите последователи, сме наставлявани да пазим бреговете на живота си от присъствието на „предмостия“. **Нито давайте място на дявола** (Ефесяни 4:27). Работата му е да те накара да си помислиш, че не е възможно да опазиш напълно живота си от неговите капани и тънки мостчета. Ако те подлъже да му оставиш място, от което да върши пъклените си дела, той ще възпрепятства всяко усилие, което полагаш за Бога, и ще ограбва силата ти, за която толкова си копнеел. Работата, която Бог ти е дал да вършиш, ще остане несвършена. Болните няма да бъдат изцелявани, пленниците няма да бъдат освобождавани. Ако се опиташ да изгонваш бесове, те ще ти се присмоят в лицето с думите: „Ти оставяш да присъстваме в твоя живот, а после от живота на другите ли се опитваш да ни изгониш!“ Демоните познават силата на Христос и се боят от силата на изпълнените с Христос християни. Но те не се боят от този, който няма святост. Седемте сина на Скева, юдеин и главен свещеник, решиха,

че могат да изричат същите думи, които Павел използваше, заповядвайки на демоните в Христовото име да напуснат обладаните, без да са се погрижили да имат преди това живот на святост и осветение, какъвто имаше Павел (вижте Деяния 19:13-15). Злият дух отвърна като каза: „Исуса признавам, и Павла зная; но Вие КОИ СТЕ?” И човекът, в когото беше злият дух, скочи върху тях, и, като надви на двамата, превъзмогна над тях, така щото голи и ранени избягаха от оная къща. Те не бяха считали за нужно да имат святост, и за свое съжаление разбраха, че **ТОВА НЕ Е ЗА ПРЕНЕБРЕГВАНЕ**, ако някой е решил да упражнява чудотворната Божия сила! Не винаги реакцията, която ще срещнем, ще бъде така незабавна и агресивна, понеже тези скитащи евреи бяха пробвали и преди да гонят духове, но се бяха срещнали с този демонски отпор само веднъж. Те никога не успяха да изгонят демон. Демоните се разбягват само пред Христовата сила или пред живота изпълнен с Христос. Няма начин да притежаваш Божията сила без да имаш святост, понеже сам Исус каза: „А всеки ученик, когато се **УСЪВЪРШЕНСТВА**, ще бъде **КАТО УЧИТЕЛЯ СИ**” (Лука 6:40). Има много какво да се каже за светостта. Цяла книга може да се изпише в защита на тезата, че е възможно изпълнението на заповедта: **Бъдете свети, понеже Аз съм свят** (1 Петрово 1:16). И това за да се отворят очите на гладните за истината и жадуващите да имат силата, която Исус обеща на последвалите Го – **ЧУДОТВОРНАТА БОЖИЯ СИЛА**. Но е нужно много повече от това да знаеш, че постигането на светостта е възможно. Нужно е да разбереш как да я достигнеш. Не всеки християнин е достигнал тази цел. Не всеки, който е тръгнал след Христос, има силата, която Той е обещал. Дванадесетте избрани апостоли, дори след като бяха изцелили мнозина болни и бяха изгонили мнозина демони в Исусовото име, един ден срещнаха демон, който им се съпротиви и отказа да изпълни тяхната заповед (Матей 17:15). Когато Исус изгони демона, учениците Го попитаха защо те не успяха. Той им посочи като причина тяхното **НЕВЕРИЕ** и липсата на пост и молитва. На дванадесетте избрани мъже понякога им липсваха проявленията на плодовете на Духа, а притежаваха такива плодове на плътта като гордост (Марк 10:37), завист (Марк 10:41), гняв (Матей 26:51). Те спяха, когато трябваше да се молят (Матей 26:40), и го изоставиха във време на изпитание (ст. 56). Те не разпознаха Божия план и смъмриха Исус задето им пророкува, че ще бъде убит, и затова Господ каза на един от тях: „Махни се зад Мене, Сатано; ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките” (Матей 16:23). Тези хора не бяха достигнали святост, но те ревностно желаеха да бъдат свети и усърдно работеха да придобият Божиите обещания, И Бог ги почете и не се посрами да се нарече техен Бог. Не се обезкуражавай, ако все още не си достигнал съвършенство. Пълната святост ще достигнем едва когато видим Исус лице в лице при Неговото завръщане. Има израстване в благодат, докато израстваме към съвършенство, което трябва да продължи толкова дълго, колкото останем в плът. Нашето съвършенство може да бъде оприличено на плода на едно дърво. Когато се появи пъпката на дървото, ябълката отвътре, въпреки че е много мъничка, може да изглежда съвършена. Тя не е приела цвета, размера или аромата, които накрая ще има, но въпреки това в своето съществуващо положение, тя е съвършена. И когато се подхранва и бъде опазена от замръзване и болести, когато слънцето и дъждът се докоснат до тази пъпка, както топлината и студът, то израства в една съвършена, малка зелена ябълка и накрая се превръща в голяма, красива, сочна напълно узряла

ябълка. Точно за това съвършенство на „неузрелия плод“ говореше Павел във Филипяни 3:15: **И тъй, ние, които сме СЪВЪРШЕНИ (англ. пр.), нека мислим така.** Три стиха по-нагоре той каза: **Не че съм сполучил вече, или че съм станал ВЕЧЕ СЪВЪРШЕН** (ст. 12). Тук той говореше за пълната святост на напълно узрелия плод, съвършенството, което ще стане пълно единствено с възкресението на мъртвите. Павел не беше забравил за съвършенството, което бе вече постигнал, но имайки истинския християнски дух, той не се примиряваше да остане в това състояние, но въпреки че не претендираше за святост, заяви: **Но гоня изподир! Но едно правя, - като забравям задното и се простирам към предното, ПУСКАМ СЕ КЪМ ПРИЦЕЛНАТА ТОЧКА** (ст. 12,13,14). Всяко спиране довежда до непълно съвършенство. Въпреки че незрелият християнин може да бъде съвършен в Божиите очи, същият християнин **ЩЕ СПРЕ ДА БЪДЕ СЪВЪРШЕН, КОГАТО ПОЖЕЛАЕ ДА СПРЕ ДА РАСТЕ!** Когато малката зелена ябълчица спре да расте, тя скоро ще изсъхне и ще падне от дървото. Съвършенството трябва да бъде достигнато и към това постоянно трябва да се стремим. Растежът се поддържа чрез **ХРАНА. Пожелавайте като новородени младенци чистото духовно мляко (Библията), за да пораснете чрез него** (I Петрово 2:2). Добрият апетит за Божието слово е много нужен, ако ще „растем в благодатта и познаването на нашия Господ и Спасител“ (II Петрово 3:18). Истинската любов към Божието слово е част от нашето усъвършенстване **СЕГА** и спомага много за пълното усъвършенстване, когато Исус дойде: **Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек УСЪВЪРШЕНСТВАН, съвършено приготвен за всяко добро дело** (II Тимотей 3:16-17). Мнозина отделят не малко време, за да четат комикси, списания, романи и всичко останало освен Божието слово. Все са прекалено заети, за да четат Библията. И също толкова не могат да отделят време, за да изучават своите Библии! Не е чудно, че не израстват! Не е чудно, че нямат сила да изцеляват болните и да изгонват бесовете. Не е чудно, че не са съвършени и не очакват да бъдат. Тези хора не хранят душите си с правилната храна. **Но растете в благодатта и познаването на нашия Господ и Спасител** (II Петрово 3:18). Това познание произтича от изучаването на Божието слово. Чети го много. И го чети така, сякаш че е Божието откровение до теб самия. Вярвай в Словото, докато четеш. Това слово е за Него, който не може да лъже. Той има предвид **ТОЧНО ТОВА, КОЕТО КАЗВА!**

Изобилна защита се дава на тези, които пребъдват в Христос. Каквото и да е нашето изкушение, не бива да съгрешаваме. **Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите** (I Коринтяни 10:13).

Оня, който е почнал доброто дело във вас, ще го усъвършенства до деня на Исуса Христа (Филипяни 1:6).

Но верен е Господ, Който ще ви утвърди и ще ВИ ОПАЗИ ОТ ЛУКАВИЯ (II Солунци 3:3).

А на Онзи, Който може да ви предпази от препъване, и да ви представи НЕПОРОЧНИ в радост пред Своята слава (Юда 24).

Алелуя! Възможно е да бъдеш опазен от Бога и да живееш живот над греха.

Ние не сме невежи за похватите на Сатана. И той също може да цитира Писанията. Как бърза той да утеши несъвършените християни като цитира последната половина от Матей 26:41: **Духът е бодър, а тялото - немошно**. Тази част никога не бива да се цитира отделена от първата част на стиха: **Бдете и молете се, за ДА НЕ ПАДНЕТЕ В ИЗКУШЕНИЕ**. Така ние можем да победим немощите на плътта. *Ходете по Духа и няма да угаждате на плътските страсти (Галатяни 5:16)* (Можете да сте напълно уверени, че Сатана няма да добави тази част към неговия цитат). **А делата на плътта са явни; ... за които ви предупреждавам, че които вършат такива работи, НЯМА ДА НАСЛЕДЯТ БОЖИЕТО ЦАРСТВО** (Галатяни 5:19-21).

Понеже копнежът на плътта значи смърт (Римляни 8:6).

Оправдай се с немошта на плътта, щом ти се иска, но не си затваряй очите за това, което Бог казва, че ще бъдат последиците! Не приемай думите на Сатана, дори и когато той ти цитира **Писанията**.

Противете се на дявола, и той ще бяга от вас (Яков 4:7).

Ти можеш да бъдеш съвършен! Бог го казва. Само Сатана казва, че не можеш. Бог ти е приготвил храна чрез Словото Си, защита за теб чрез духа Си и сила за усъвършенстването ти в Неговата Църква. За да може Църквата да послужи за тази цел, **Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, ...с цел да се УСЪВЪРШЕНСТВАТ светиите** (Ефесяни 4:11, 12). Не си мисли, че ще постигнеш съвършенството, което Бог е пожелал да имаш, ако пренебрегнеш предупреждението Му: **Като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават** (Евреи 10:25). Намери си добър църковен дом, където се проповядва Божието слово с ВЯРА в него, където е приветствана Божията сила и се изявява, където Бог потвърждава Словото Си, като го придружава със знамения, и където Божиите хора говорят **това, което приляга на ЗДРАВТО УЧЕНИЕ** (Тит 2:1). След това редовно посещавай службите, където Божиите хора се срещат с Бога. Само така можеш да бъдеш усъвършенстван от дарбите на служението, които Бог е поставил в църквата. Всяка служба в твоята изпълнена с Духа църква е според Божия план - да допринесе за твоето усъвършенстване. Търпението също играе своята роля. **А твърдостта (търпението - англ. пр.) нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък** (Яков 1:4). Езикът също играе важна роля - **а който не греши в говорене, той е съвършен мъж, способен да обуздае и цялото тяло** (Яков 3:2).

А над всичко това облечете се в любовта, която свързва всичко в съвършенство (Колосяни 3:14).

Христос е изключително заинтересован да ти посочи пътя и ако ти желаеш да намериш пътя към съвършенството, той ще посочи с пръст твоите любими дребни грехове, и ти ще видиш онова, което те отдалечава от целта. Един млад мъж веднъж паднал в краката на Исус и Го попитал: „Какво добро да сторя?“ Въпреки че този младеж питаше за спасението, Исус му посочи пътя към съвършенството. **Ако искаш да бъдеш СЪВЪРШЕН, иди...** (Матей 19:21). Той сложи пръст върху любимия грях на младежа. Като много други, така и младежът почувства, че това е твърде много за него. И все пак цената, която ще платим тук на земята, е малка в сравнение със съвършенството, което ще имаме тук, и вечния живот в идващия свят. Исус е същият днес. Когато дойдеш с въпроса как да станеш съвършен, Той няма да те отпрати без да ти даде отговор. Съвършенство и още съвършенство е винаги целта на християните. **Впускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса. И тъй, ние, които сме зрели (СЪВЪРШЕНИ - англ. пр.), нека мислим така; и ако мислите вие нещо другояче, Бог ще ви открие и него** (Филипяни 3:14-15). Докато четеш тази книга, Сатана може много пъти да ти нашепва в ухото, както Фараон говореше на Мойсей: **Принесете жертва на вашия Бог в тая земя** (Изход 8:25). С други думи, не е нужно да отиваш твърде далеч, за да се отделиш от нещата в света и да имаш Божията сила. Ако настояваш все пак, той ще ти каже: „Добре тогава, само не се отдалечавай твърде много.“ Той намеква, че е опасно да се отдалечаваш твърде много. Не е възможно да отидеш твърде далеч с Бога. Но ти може да прекалиш твърде много с греха. Ти може да стигнеш твърде далеч със себеправедността. Но ако вървиш с Исус в Духа, не се бой, че ще се отдалечиш твърде много. Никой вярващ не е отишъл твърде далеч колкото Бог е пожелал, докато служението му не бъде придружено със знамения. Не сме отишли твърде далеч, докато не положим ръце на болните и не видим те да се изцеляват! Никоя църква не е отишла толкова далеч, колкото Бог би пожелал, ако всичките девет дарби на духа не се задвижат в нейните служби. **НЕ ПОЗВОЛЯВАЙ НА ФАРАОН (САТАНА) ДА ТЕ ВЪРНЕ ОБРАТНО!** Продължавай напред! Измини целия път. Божията благодат е достатъчна за теб. Не позволявай нищо да ти попречи да получиш Божиите обещания в своя живот, независимо дали си служител в църквата или обикновен член.

Нека се стремим към съвършенство (Евреи 6:1).

Г Л А В А 5

ХРИСТОС - НАШИЯТ ПРИМЕР

Защото и на това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, и ВИ ОСТАВИ ПРИМЕР да ПОСЛЕДВАТЕ по НЕГОВИТЕ СЪПКИ. Който грях не е сторил, нито се е намерила лукавщина в устата Му; Който бидейки охулван, хула не отвръщаше; като страдаше, не заплашваше; но предаваше делото Си на Този, Който съди справедливо (I Петрово 2:21-23).

Този стих ясно показва на всяко честно по сърце дете на Бога, че Христос е НАШИЯТ ПРИМЕР, в СЛОВО и в ДЕЛО! И тогава ние можем ДА ХОДИМ КАКТО ХРИСТОС Е ХОДИЛ, и да ГОВОРИМ КАКТО ТОЙ Е ГОВОРИЛ. Това не е състояние на нашите нозе или устни, а на СЪРЦЕТО ни! **Защото отвътре, от**

сърцето на човеците, излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолюбие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулени, гордост, безумство. Всички тия зли неща излизат отвътре и оскверняват човека (Марк 7:21-23).

Защото, каквито са мислите в душата му - такъв е и той (Притчи 23:7).

Преди човек да започне да ходи както Христос е ходил и да говори както Той е говорил, трябва първо да започне да МИСЛИ КАКТО ХРИСТОС Е МИСЛЕЛ! Това е възможно само когато ние „пленяваме всеки разум да се покорява на Христа” (II Коринтяни 10:5). Това не се случва просто така. Това е акт на решително осветяване, изпълняващо определена цел и редовно прилагано, понеже умът обича да блуждае. Това включва също доброволна замяна, при която се отказваме от предишния си начин на мислене и правим свой собствен ХРИСТОВ УМ. **Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса** (Филипяни 2:5). Бог не приема определен тип на мислене. За нас е възможно да водим победоносен мисловен живот. Не че Сатана ще спре да ни посещава със зли помисли. Никъде в Божието слово Той не ни е обещавал, че хората ще престанат да бъдат изкушавани. Дори Христос бе изкушаван. Но човек може да забрани на мислите си да блуждаят по зли неща. Благоразумният човек контролира ума си. Злите помисли могат да бъдат прогонени, ако умът ни се изпълва с правилните неща. И ние сме насърчени какви трябва да бъдат тези неща. **Най-после, братя, всичко, що е истина, що е честно, що е праведно, що е любезно, що е благодатно - ако има нещо добродетелно, и ако има нещо похвално, ТОВА ЗАЧИТАЙТЕ** (Филипяни 4:8). Исус имаше правилните мисли. Поради тази причина Той можеше да ходи и мисли правилно и да бъде правилният пример, който да следваме. **Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки; КОЙТО ГРЯХ НЕ Е СТОРИЛ** (I Петрово 2:21, 22). Христос не живееше в постоянен грях. Той не си намираше оправдания, за да прави грехове. Той се противеше на дявола и изкушението, въпреки че бе **във всичко изкушен като нас, но пак без грях** (Евреи 4:15). Той е нашият пример. И Той е готов да ни помага да ходим така както Той е ходил – по стъпките Му!

Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава (I Йоан 3:6).

Този стих противоречи на много религиозни учения днес. Напълно ми е ясно това. Също така ми е ясно, че множества религиозни хора днес, дори мнозина, които вярват в божественото изцеление, се оказват безсилни, когато се изправят пред тези, които се нуждаят от освобождение от дадена болест или от обладаване на демони. Ако наистина желаш Божията сила, със сигурност това ще изисква сериозен мисловен и молитвен живот, пренебрегвайки стари религиозни мнения и поучения. Има причина, поради която някои имат сила, а други не. И това не е защото Бог гледа на лице. Силата е пряка последица от вярата, а вярата произтича от покорството.

Възлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда, имаме дръзновение (вяра, увереност – англ. пр.) спрямо Бога; и каквото и да поискаме, получаваме от

Него, защото пазим заповедите Му и вършим това що е угодно пред Него (I Йоан 3:21, 22).

Надежда имат и хората, които нямат святост, **НО ТЕ НЯМАТ ВЯРА!** Ако хората без святост притежаваха и вяра, то хора, които никога не могат да видят Бога, биха имали силата да поискат и да получат **ВСЯКО НЕЩО, КОЕТО ПОЖЕЛЯТ** от Бога, защото Божието обещание към тези, които имат вяра, е: **И всичко, каквото и да поискате в молитва, КАТО ВЯРВАТЕ ЩЕ ПОЛУЧИТЕ** (Матей 21:22). И Бог също каза: **Търсете мир с всички и онова осветение, без което никой няма да види Господа** (Евреи 12:14). Въпреки че мнозина религиозни учители заявяват, че всички грешим през цялото време и че не е възможно да живеем над греха, и че докато сме на този свят на нас ни се налага да имаме участие в греха, че неминуемо грешим всеки ден и трябва да се покаяваме всяка нощ, Божието слово продължава тихо и просто да изявява Божията заповед: **БЪДЕТЕ СВЕТИ, ПОНЕЖЕ АЗ СЪМ СВЯТ** (I Петрово 1:16). В посланието си до коринтяните Павел каза: **Отрезнявайте към правдата, и не съгрешавайте, защото някои от вас не познават Бога. Това казвам, за да ви направя да се засрамите.** (I Коринтяни 15:34). Хората, които намират оправдание за своя обичаен грях, според този стих не познават Бога. Това е СРАМ! Това е доказателство, че много изявени християни са духовно **ЗАСПАЛИ!** Такива не са ръководени нито от Божия Дух, нито от Божието слово, понеже делото на Духа е да обвини света за грях и за правда (Йоан 16:8) и словото скрито в сърцето ще попречи на съгрешаването против Бога (Псалм 119:11). Не можеш да имаш сила, докато спиш. **СЪБУДИ СЕ!** Спри да си търсиш оправдания за греха. Ходи в стъпките на Този, Който **ГРЯХ НЕ Е СТОРИЛ!**

Който грях не е сторил, нито се е намерила лукавщина в устата Му (I Петрово 2:22).

Исус изцеляваше чрез **СЛОВОТО** Си (вижте Матей 8:16). „Неговото слово беше с власт” (Лука 4:32). Христовият последовател трябва да е уверен, че неговите думи също могат да станат думи на сила (Матей 21:21). Но ако нашите думи трябва да бъдат думи на сила, ние трябва да говорим както той е говорил. Лукавството (хитроумната измама) не бива да се намира в говоренето ни. Исус **ХОДЕШЕ В ДУХА.** Ние, които сме Негови последователи, също сме насърчени да ходим в духа (Галатяни 5:16). В стихове 19-21 са посочени делата на плътта, които липсват при тези, които ходят в Духа. Има някои, които не са се отделили от тези дела на плътта в живота си, като полагат много малко или почти никакво усилие да постигнат победа. Те също вярват, че Бог е длъжен да чуе словото им и молитвата им и да им даде чудотворната Божия сила. И все пак стих 21 ни казва, че тези, които вършат подобни неща, не само ще бъдат лишени от сила, но също така **„НЯМА ДА НАСЛЕДЯТ БОЖИЕТО ЦАРСТВО”**. Как може някой, който дори не е годен за Божието царство, да очаква да има власт и да върши делата, които Христос е вършел? Бог посочи делата на плътта в дълъг списък: **блудство, нечистота, сладострастие, идолопоклонство, чародейство, вражди, разпри, ревнования, ярости, партизанства, раздори, разцепления, зависти, пиянства, пирувания и там подобни.** Тези, които вършат тези неща, **НЕ** ходят в стъпките на Този, Който **ГРЯХ НЕ Е СТОРИЛ, НИТО СЕ Е**

НАМЕРИЛА ЛУКАВЩИНА В УСТАТА МУ. Павел ни увещава: ...сте съблекли стария човек с делата му (или делата на плътта – виж контекста), и сте се облекли в новия, който се подновява в познание по образа на Този, Който го е създал (Колосяни 3:9-10). По-долу са отбелязани някои от характеристиките на плътския човек, който не ходи в Духа. Въпреки че този списък е непълен, той може да провокира нови размишления за мнозина.

ГОРДОСТ – важен, независим дух; високомерие, придирчивост;

ЛЮБОВ КЪМ ПОХВАЛАТА – желание да бъдеш забелязван; стремеж към превъзходство; привличане на вниманието върху себе си, например при разговори;

СВАДЛИВОСТ - дух на многословие, опърничав и неподдаващ се на поправление дух; своеволие; неотстъпчивост; вироглавост; дух на заповядване; дух на критикуване; заядливост; капризничене; желание да бъдеш умоляван и да ти се угажда; обсъждане на грешките и неуспехите на другите, отколкото добродетелите на по-талантливите и уважаваните.

ПОХОТЛИВИ ИЗБЛИЦИ; нечестиви постъпки; флиртуване и фамилиарничене с противоположния пол; блуждаещи очи.

НЕЧЕСТИЕ И ЛЪЖА. Заобикаляне и прикриване на истината. Оставяне на по-добро впечатление за себе си у другите отколкото е реално. Преувеличаване или преиначаване на истината. Егоизъм. Сребролюбие; мързел и любов към лесния начин на живот;

ПЕДАНТИЧНОСТ. Духовна безжизненост; липса на загриженост за душите; сухота и безразличие.

ЛИПСА НА БОЖИЯТА СИЛА!

Падни на колене пред Бога и нека Той ти говори за тези неща и ти даде списък, който се отнася конкретно за теб. Ще откриеш, че има много други неща, които присъстват в живота ти сега, които Бог ще ти яви, че **ТРЯБВА ДА СЕ ПРОМЕНЯТ**. Добра проверка за нещата, които правим, говорим и мислим, е да си зададем въпроса: „Исус би ли сторил това?” Ако Той би сторил това, то ние ходим по Неговите стъпки. Ако отговорът е „не”, то ние сме изпуснали прицелната точка. Ти не можеш да получиш Божията сила. Ти може дори да не стигнеш до небето. Животът на святост не е невъзможен. Бог ни е заповядал това и **Оня, който е почнал доброто дело във вас, ще го усъвършенства** (Филипяни 1:6). **Има ли нещо невъзможно за Господа?** (Битие 18:14). Бог каза на Павел: „Доволно ти е Моята благодат”. И Неговата благодат е достатъчно за теб.

АКО ТИ НАИСТИНА ИСКАШ СВЯТОСТ, това не е невъзможно за теб. А без нея ти никога няма да имаш дял в **БОЖИЯТА ЧУДОТВОРНА СИЛА!**

Г Л А В А 6

СЕБЕОТРИЦАНИЕ

Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден, и нека Ме следва (Лука 9:23).

Пътят, по който Исус вървеше, бе път на себеотрицанието. Ти четеш тази книга, защото желаш да „дойдеш след Него“. Тогава, **ОТРЕЧИ СЕ ОТ СЕБЕ СИ!** Веднъж някой каза: Никой не е говорил като този човек! Малцина са се научили да се отричат от себе си. И четем в Писанията за Исус: **И сутринта, КОГАТО БЕШЕ ОЩЕ ТЪМНО, стана та излезе, и отиде в уединено място, и там се молеше** (Марк 1:35). Колко много са тези, които искат да вършат делата, които Той вършеше, но намират недостатъчно или почти никакво време за молитва. Колко малко са тези от тях, които могат да понесат времето на самотата. Да, те често се молят красиво пред публика или когато другите ги слушат. Но самотните часове през нощта, прекарани в молитва на уединение, не донасят никаква слава на Егото. Егото би предпочело да се понамести уютно на удобното легло и да се унесе бавно в сън. Егото казва: „Полага ми се почивка.“ Егото ще вдигне с усмивка ръката си, когато някой попита кой ще се моли за един час през нощта или рано сутрин. Егото ще се зарадва, че е било забелязано да отделя този час на жертване и какво приятно впечатление е произвело на околните. Но егото ще изключи алармата на будилника, когато зазвъни, и ще продължи съня си. Егото казва: „Във всеки случай не си струва да се молиш, когато нямаш желание за това.“ Исус каза: „Нека се **ОТРЕЧЕ ОТ СЕБЕ СИ.**“ Това е жертва - истинска жертва към Бога. А Бог почита жертвата. В южно Мисури, в продължение на седмица, на моите служби се бяха събирали доста хора, но нито една душа не се бе отзовала на призива за покаяние. Двамата със съпругата ми бяхме твърдо решени да променим това и заедно се споразумяхме да се молим цяла нощ преди едно богослужение. Ставаше вече твърдо късно и телата ни бяха натежали от умора, а и предишната служба бе много натоварена. Скоро умората постепенно започваше да ни сломява и дори оставането ни в будно състояние беше цяло изпитание. Отново и отново всеки на свой ред разбуждаше другия. Нямаше викове, нито вълнение – нищо, което да ни поддържаше будни освен знанието, че в това малко общество, което Бог ни бе дал като наша отговорност, душите бяха изгубени и ние трябваше да ги видим спасени. И ние бяхме обещали на Бога да измолим това. Когато слънцето пропълзя над хоризонта на изток, ние разбрахме, че бяхме удържали на думата си, и че нещо щеше да се случи на следната вечер. Нямахме търпение да дочакаме времето за служба. И през онази нощ дойде победата. Един след друг идваха хора в отговор на призива за покаяние и така деветнадесет души намериха спасение и с глас възхваляваха Бога в едно малко училище в провинцията, на службите на проповедник, който беше поучавал в продължение на едва три седмици. Докато се прибирахме от тази служба, изпълнени с въодушевление, знаехме, че Бог ни беше дал урок – струва си да се **ОТРЕЧЕМ ОТ СЕБЕ СИ** и да не позволим на егото почивката, която то си мисли, че му се полага по право. Струва си да се молиш докрай, независимо дали егото е стимулирано от някакви добри чувства или е принудено да го направи. **ЕГОТО** казва: „Моли се, ако чувстваш, че ти се

иска.” СЕБЕОТРИЦАНИЕТО казва: „МОЛИ СЕ ЗА ВСЕКИ СЛУЧАЙ.” Има моменти, когато молитвата е удоволствие – когато е време за освежаване на уморената душа. Но има и моменти, когато молитвата представлява среща лице в лице с врага на бойното поле на света, в която ние със сила извличаме от неговата хватка това, което по Божието обещание се дава на нас, но което Сатана ще ни попречи да имаме, ако му позволим. Има моменти, когато нашата молитва се превръща в борба, както това стана с Яков, когато извика: **Няма да те пусна да си отидеш, догде не ме благословиш** (Битие 32:26). Има моменти, когато отговорът се бави и ние трябва търпеливо да чакаме, както това стори Даниил в продължение на цели три седмици (Даниил 10:2). Има моменти, когато тялото ни се изтощава от борбата и нервите ни са изопнати, както това стана с Илия, когато той се помоли да падне огън и дъжд (вж. III Царе 18, и 19:4). В такива времена молитвата изисква себеотрицание. Но си струва. Само този, който ВЯРВА в силата на молитвата, ще се отрече от себе си и ще лиши тялото си от почивката, която то иска от нас. А Божието обещание е: **И всичко, каквото и да поискате в молитва, като вярвате, ще получите** (Матей 21:22).

Истинската молитва – решителната и настойчивата – е най-големият източник на сила на земята. Ранната църква се моли в продължение на десет дни и тогава стана чудото на Петдесетница. Мойсей прекара четиридесет дни на планината и разговаряше с Бога, а лицето му грееше така силно, че трябваше да си постави було на него. Мюлер се молеше и осигури един милион долара, като направи възможна грижата за две хиляди сираци. Исус отиде на планината, за да се моли и се върна, за да изгони демоните, които излизат само чрез молитва и пост (Марк 9:29). Той не каза на наскърбения баща: „Този род излиза само с молитва и пост. Почакай дорде постя и се помоля.” Той вече бе постил и се бе молил! Себеотрицанието, постът и молитвата бяха част от Неговия всекидневен живот. Това бе навик в живота Му. Първо се молеше и когато нуждата налагаше, Той вече я „беше измолил” и беше готов да я снабди.

Колко хора смятат, че те са се отрекли от себе си, а в същото време тяхното себеотрицание е с егоистична цел, за да направят гласа им да се чува горе (вж. Исаия 58:3-7).

Постът е важна част от себеотрицанието. Желанието за храна – най-добрата, най-вкусната, най-отбраната – е едно от най-големите желания на егото. Поради храна Исав продаде правото си на първородство. Именно физическият глад – желанието за храна – стана първият обект на Сатана, когато се опита на няколко пъти да изкуши Христос, докато Той бе в пустинята. Павел, този велик апостол на силата, заяви, че той „много пъти е бил в глад” (II Коринтяни 11:27). Храната сама по себе си не е грях. Но ако ѝ се придаде прекалена значимост, тя се превръща в бог, и когато стане бог, тя се превръща в ГРЯХ. Павел предупреди църквата във Филипи за някои, които някой може да се изкуши да последва и които **се обхождат като врагове на Христовия кръст; чиято сетнина е погубен, чийто БОГ Е КОРЕМЪТ и чието хвалене е в това, което е срамно, КОИТО ДАВАТ УМА СИ НА ЗЕМНИТЕ НЕЩА** (Филипяни 3:18, 19). Мнозина, които копнеят за чудотворната Божия сила в живота си днес, все още биват възпрепятствани от готовността да пропуснат Божието най-добро

за тях отколкото да пропуснат добра храна. Колко трудно ми беше да остана на колене в моя молитвен килер, когато приятната миризма на нещо, което се готви в кухнята, се процежда през пролуките на вратата! И едва когато решително обърнах гръб на вкусната гозба и се върнах в килера си без да съм ял от вечерята, едва тогава чух Божия глас. Едва тогава показах на Бог, че за мен Той значеше много повече от храната – че моят стомах не бе моят бог. Постът сам по себе си няма силата да върши чудеса, ако не се изпълнява по правилния начин. Израилтяните по времето на Исая извикаха с глас: **Защо постихме, казват, а Ти не виждаш?** (Исая 58:3). Бог им отвърна чрез пророка Си: **Ето, в деня на постите си вие се предавате на своите си удоволствия, И изисквате да ви се вършат всичките ви работи. Ето, вие постите, за да се препирате и карате, И за да биете нечестиво с пестници; Днес не постите така, щото да се чуе горе гласът ви**” (ст. 3, 4). Ако нашият пост трябва да помогне на някого да се чуе гласът му горе, той трябва да бъде придружен с истинско изследване на сърцето и търсене на Бога. Той трябва да включва уголемено виждане за нашата отговорност, която е да пазим братята си. Постът трябва да бъде направен от неегоистични подбуди, ако искаме той да е резултатен. **Не това ли е постът, който Аз съм избрал, - да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените, и да счупваш всеки хомот? Не е ли да разделяш хляба си с гладния, и да въведеш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия, да го обличаш, и да се не криеш от своите еднокръвни?** (Исая 58:6, 7). Когато постът е извършен по Божия начин, Той ни е дал обещание. **Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, и здравето ти скоро ще процъфне; правдата ти ще върви пред тебе, и славата Господна ще ти бъде задна стража. ТОГАВА ЩЕ ЗОВЕШ, И ГОСПОД ЩЕ ОТГОВАРЯ! Ще извикаш, и Той ще рече:” Ето Ме!** (ст. 8, 9). Исус постеше и очакваше тези, които Го следваха, също да постят, но посочи на Своите ученици, че не всеки пост бе приемлив за Бога (вж. Матей 6:16-18). Тези, които се хвалеха със своя пост, бяха наречени ЛИЦЕМЕРИ. Той заяви, че такива вече са приели ВСИЧКАТА си награда поради хвалбите на тези около тях, които гледаха само на външността. Постът, който Той препоръчваше, трябваше да се прави тайно – лично взаимоотношение между човека и Бога. Ако е възможно дори и най-близките от семейството не бива да бъдат уведомявани, че си в пост. Когато правиш постът по този начин, Бог ще чуе от небето и ще те възнагради явно, като отговори на молитвата ти. Колко по-хубаво е да чуем хората да казват: „Този човек има Божията сила. Болни се изцеляват, куци прохождат, неми проговарят, слепи проглеждат, когато той се помоли”, вместо: „Този човек със сигурност е набожен. Той пости три пъти в седмицата. Той е изпълнил двадесетдневен пост, а сега е в десетия ден на четиридесетдневен пост.” Някои добри хора са били заблудени да пропилят време и жертва, която с нищо не е допринесла на никого, понеже те са се възгордели и са извършили своя пост с дух на перчене. Работа на Сатана е да опропасти всичко, което предприемем да започнем за Бога. Нека да бдим относно това, иначе ще направим напълно безполезно своето най-ефективно оръжие, оръжието на себеотрицанието чрез молитва. Истинският пост представлява отдаване първенство на Бога пред всяко желание на егото. И това стига дълбоко в личния живот. Павел препоръча, тъй като мъжът и жената трябва да считат тялото на другия за своя собственост и да се покоряват един на

друг, като търсят да си угаждат взаимно един на друг по всякакъв възможен начин, че е разумно за мъжът християнин и съпругата му християнка да постигнат съгласие в това да определят време, в което удовлетворяването на желанията да бъде спряно, за да може Бог да бъде на ПЪРВО място, за да може Той да заеме техните мисли, за да може единият или другият, или и двамата заедно да се предадат на молитва и пост. Бог не осъжда брака, нито осъжда праведните взаимоотношения между мъжа и жената. Но дори това, което по право е твое, като например храната ти, може да бъде сложено настрана, за време, през което Бог да бъде потърсен за голяма полза. Колкото по-близо вървим с Бога, толкова по-голяма ще е силата в живота ни. Тази близост може да бъде постигната по един начин – **Приближавайте се при Бога и ще се приближава и Той до вас** (Яков 4:8). Себеотрицанието много пъти ще те изважда от приятната атмосферата на компанията. Без съмнение компанията, която ти имаш, е добра компания. Но ако желаеш да имаш Божията сила, ти трябва да имаш общение с Него. Общението с Божиите хора е нещо чудесно и е необходимост за всеки християнин, особено за тези, които са млади в Господа. Но има и друг вид общение, което е дори още по-наложително. **А пък нашето общение е с Отца и Неговия Син Исус Христос** (I Йоан 1:3). Тези, които имат Божията сила и донасят освобождение за болните и страдащите, и печелят души за Христос, прекарват доста време насаме с Бога преди да прекарат време с хората. Тези неща не стават за секунди и минути. Силата е резултат от **ЧАКАНЕТО НА ГОСПОДА**. Егото казва „побързай”. Но ние отново трябва да се отречем от него. Петдесетницата се случи след десет дни на очакване на Бога. Видението на Даниил за последните дни стана възможно след двадесет и три дни на очакване. Понеже Мойсей не се бе научил да чака Господа, за да познае Неговия начин и Неговата воля, той трябваше да прекара четиридесет години в изгнание преди да бе готов да извърши делото на освобождение, което Бог го бе призовал да извърши.

Облегни се на Господа, и чакай Него (Псалм 37:7).

В света чакането е почти загубена кауза. Всичко се прави на бързи обороти. За толкова много неща е нужно единствено натискането на бутон, но такъв бутон не съществува – нито пък някакви заклинания – или „царски път” – за Божията сила. Този, който е чакал Бога, заповядва на демоните да напуснат и обладаният се освобождава. Този, който не може да си позволи да „пропилява” времето си в чакане, говори същите думи, привидно прави същите действия, но не постига никакъв ефект. Чакането на Бога не е пропиляно време, въпреки че много пъти на теб или на други около теб може да им се струва, че безделничиш. Чакането на Бога включва пост, молитва и просто чакане. Когато се молим, ние разговаряме с Бога. Но когато си изрекъл всичко, което имаш да кажеш в молитвата си, тогава единствено ти остава да чакаш за отговор. Нека Бог да ти говори. Егото е неспокойно и нетърпеливо, винаги шумно претендиращо за действие или внимание, или угаждане. Егото мисли за нещата, които са от този свят, нещата от плътта. Но **ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си** (Лука 9:23). Ще дойдеш ли след Него? Ще вършиш ли делата, които Той е вършил? Тогава стой в очакване в присъствието Му и Му позволи да говори на душата ти за нещата от твоето „аз”, които още не са били отречени.

Нека Неговият живот на себеотрицание да бъде твоят модел и ти скоро ще споделиш Неговата ЧУДОТВОРНА СИЛА.

Г Л А В А 7

КРЪСТЪТ

Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека НОСИ КРЪСТА СИ ВСЕКИ ДЕН, и нека Ме следва (Лука 9:23).

Би имало много малко полза от себеотрицанието, ако също не вдигнеш кръста си и не последваш така Исус. Под думата **кръст** имам предвид този товар, това бреме на болка, тъга, жертва, които бихме могли, ако пожелаехме, да оставим настрана, но които бихме били готови да понесем и изтърпим заради другите. То е онова, което в естествения свят **БИХМЕ** пожелаали да отстраним от себе си, но от друга страна, бидейки подтикнати да продължим напред от съзнанието, че няма друг начин да донесем спасение, освобождение и изцеление на изгубените, болните и страдащите, ние охотно решаваме да издържим **КРЪСТА СИ**. **Като гледаме на Исуса..., Който, ЗАРАДИ ПРЕДСТОЯЩАТА НЕМУ РАДОСТ, ИЗДЪРЖА КРЪСТ, като презря срама (Евреи 12:2).** Исус не бе длъжен да издържи кръста. Дори в нощта, когато бе уловен, Той заяви, че още тогава в този късен час би могъл да се помоли на Отца Си и Той би Му изпратил повече от дванадесет легиона ангели, които да Го избавят от тази участ (вж. Матей 26:53, 54). Той отиде на кръста, понеже бе решил в сърцето Си да изпълни Писанията и да избави изгубения и грешен човешки род от двойното проклятие на греха и болестите, като понесе ударите от бич на Своя гръб и бъде пренесен в жертва, като агнец без петно и недостатък, на **КРЪСТА**. Мойсей участваше в този дух, когато отвърна глава от египетския трон, за да се оприличи на братята си, народ от роби, за да може чрез страдание и жертва да донесе избавление за всички тях (Евреи 12:24, 26). Павел прояви същата решителност, когато остави мястото си в Синедриона и се присъедини към презряната и преследвана секта на християните, за да изпълни небесното видение и да донесе освобождение на езичниците. Той следваше Исус, **НОСЕЙКИ СВОЯ КРЪСТ**, когато заяви: **И сега, ето, аз заставам духом, отивам в Ерусалим, без да зная какво ще ме сполети там, ОСВЕН ЧЕ СВЕТИЯТ ДУХ МИ СВИДЕТЕЛСТВА във всеки град, казвайки, че ВРЪЗВАНИЯ И СКЪРБИ МЕ ОЧАКВАТ. Но НЕ СЕ СКЪПЯ за живота си, като че ми се свиди за него,... в сравнение с това... да проповядвам благовестието на Божията благодат”** (Деяния 20:22-24). Когато Чарлз Фини остави обещаваща кариера в правото, за да започне служение – едно ново поприще, в което нямаше никакъв опит – той вдигна кръста си. Но да вдигнеш кръста си не е достатъчно. Той трябва да се вдига **ВСЕКИДНЕВНО!** Той трябва да се вдига с желание и да бъде понасян с вяроност, без да се терзае и гневи. Лесно е да направиш освещение – да вдигнеш кръста си – след вдъхновяващ призив на освещение, но мнозина пропускат да го вдигнат отново на следващата сутрин или на по-следващата! Исус никога не си взе отпуск от кръста. Дори кръста Го последва, когато Той излезе във ваканция! Въпреки че Той пристъпваше встрани много пъти, за да си отдъхне, дори тогава бремето тежеше на гръба Му. Когато приседна до един кладенец в Самария, уморен и гладен, за да отдъхне, а учениците Му отидоха да купят храна, Той отново

отдели време и сили, за да доведе една душа до спасение и да постави началото на движение, което по-късно донесе огромно съживление и увлече по-голямата част от Самария в Божието царство (Деяния 8). Когато се сблъска с най-голямата скръб, дошла в живота Му, докато бе още в плът на земята - внезапната и насилствена смърт на Неговия братовчед и скъп приятел Йоан Кръстител - Той искаше за малко да се отдели на уединено място (вижте Матей 14:13, 14). Но хората видяха, че тръгна встрани и дори тогава Го последваха. Когато вдигна поглед към тях, Той се изпълни със състрадание, забрави за собствената Си мъка, вдигна кръста Си и тръгна да изцелява болните и да послужи на нуждаещите се. Кръстът не бе някаква случайност, която дойде в края на земния Му път. Той се роди, живя и умря в сянката на този кръст. Той знаеше, че кръстът Го очаква през цялото време, но нито веднъж не го заобиколи. Нито веднъж не пропусна да вдигне кръста Си ВСЕКИ ДЕН. Нямаше ден, в който да каже: „Този ден си го посвещавам на Себе Си. Утре ще се занимавам с делата на Отец Ми.” Никога не се е случвало в живота Му Той да каже: „Сега ще си отделя малко време за забавление. Хората ще почакаат, докато свърша с приятната част. А после ще ги приема и ще послужи на нуждите им.” Дори в дните на Своята скръб, Той не си позволи да каже: „Преминавам през толкова голяма скръб. Напълно справедливо е СЕГА Аз да бъда утешен. Сега е техен ред да Ми послужат.” Точно в нощта, когато бе предаден, Той разбра, че времето се бе изпълнило и че лъжеапостолът, който щеше да Го предаде, седеше сред учениците Му. Исус стана от масата, за да умие нозете им, изпълнявайки това, което беше проповядвал преди: **Защото наистина Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина** (Марк 10:45). На хората от света им се струваше, че само през този мрачен ден на Голгота Той „взе кръста Си и го понесе” (Йоан 19:16). Но той не спираше да носи кръста Си още докато беше сред хората – беден, окаян, презрян и неразбран – желаейки да доведе при Себе Си много синове в слава – които да обикалят навред и да вършат добри дела, като изцеляват потиснатите от дявола. Светът може да не види, нито пък да разбере твоя кръст и моя също. Но всеки от нас има собствен кръст, определен от Бога, който можем да понесем или да оставим според както сме решили в сърцето си. Това не е някаква болест, която сме неспособни да загърбим. Не става въпрос за онези неприятни обстоятелства, които идват в живота ни, независимо дали служим на Бога или не. Става въпрос за това, което ние приемаме с готовност, правейки лична жертва, за да се покорим на Бога и да станем за благословение на другите. Поздравявал ли си се някога за това, че носиш кръста си, или просто носиш в себе си чувството на самосъжаление поради обстоятелствата в живота си? Доброволно ли си приел на себе си бремето, скърбите и мъките на другите, за да ги понесеш и да бъдеш благословение – за да донесеш спасение и освобождение на тези в нужда? Ти казваш, че искаш Божията чудотворна сила. Готов ли си да платиш цената? Готов ли си да носиш КРЪСТА СИ всеки ден и да следваш Исус по целия път? Ако следваш Христос в пълнота, това ще означава да отидеш с Него на мястото, където Той бе изпълнен с Духа, след това в пустинята – в часовете на пост и молитва, и часовете на безкористно служение, през отхвърляне и гонение, и в нощното будуване в самота и молитва. Това ще означава да Го последваш в градината – да понесеш бремето на изгубения свят – надявайки се, че има и други, които споделят твоя товар, и откривайки, че

всички останали са заспали. След това се озоваваш в съда с лъжливи обвинения и несправедлива присъда. А ето и мястото за изпълняване на наказанието бичуване с камшик – оцетът и жлъчката. И нищо няма да ти бъде спестено, дори ще вкусиш от болката и страданието на кръста. Ти може да си кажеш: „Това ми звучи сякаш напълно съм си изгубил живота.” Наистина е така. Но Исус каза: **Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мен и за благовестието, ще го спаси.** (Марк 8:35). Това е живот преизобилен – живот на СИЛА! Живот на истинско удовлетворение. Живот, който знаеш, че не е бил напразен! Със сигурност си струва всяка жертва, за да сме сигурни, че сме последвали стъпките на Божия Син.

Г Л А В А 8

„... А ПЪК АЗ ДА СЕ СМАЛЯВАМ” (Йоан 3:30).

Под това заглавие Бог започна да ме изобличава за моята гордост. Никога не съм мислел, че имам гордост в себе си. Ако ми бе хрумвало подобно нещо под въздействието на някаква проповед или директно обвинение, или чрез директното изобличение от Духа, аз, подобно на много други като мен, си намирах извинения, като наричах това „чувство за собствено достойнство”, „самоувереност”, „добро възпитание”, „възвишеност”. Но Бог наричаше това „ГРЯХ” (Притчи 21:4).

Надигнато око и горделиво сърце... е грях. (Притчи 21:4).

Под ярката светлина на Неговото присъствие беше безсмислено да се опитвам да давам обяснения. Като Йоан бях принуден да осъзная пълната си зависимост от Бога и колко малко значение имаха моите действия. Бях принуден да осъзная, както никога досега не бях осъзнавал, че дори и най-огромните ми усилия бяха толкова безплодни, че Бог наистина трябваше да поеме пълен контрол над живота ми. Но преди това да можеше да се случи, аз (моята собствена личност, талант, познания и способности) ТРЯБВАШЕ ДА СЕ СМАЛЯВА по значимост в собствените ми очи. Оттогава забелязах, че силата и успехът на което и да е човешко служение зависи от размерите или големината на Бог в живота му. Новозаветните ученици зависеха изцяло от **Господа, Който им съдействаше и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха.** (Марк 16:20). Те не претендираха за някаква своя сила или святост, въпреки че по тяхна заповед един куц човек от четиридесет години, който трябваше да бъде носен от своите приятели до мястото, където просеше, бе веднага изцелен, така че той не само ходеше, но скачаше и бягаше (вижте Деяния 3:2-8 и 12-16). Това бяха същите мъже, които преди се радваха, казвайки **Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас.** (Лука 10:17). Сега те се бяха смалили в собствените си очи и бяха готови за разширяване на служението им. Чуйте ги как казват: **Израиляни, защо се чудите за тоя човек? Или защо се взираете на нас като че от своя сила или благочестие сме го направили да ходи? И на основание на вяра в името Му, Неговото име укрепи тогава** (Деяния 3:12, 16). Само когато Бог се уголемява в живота на неговите ученици, тогава силата нараства и това никога няма да е възможно, докато ЕГОТО не се смали. О, да можеха Божиите служители – и всички останали вярващи в Него – да осъзнаят,

че не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа ми, казва Господ на Силите (Захарий 4:6). Силата и мощта, за които се говори тук, са човешките сила и мощ, не Божиите. Говори се за естествените сила и мощ, а не за свръхестествените. Има два източника на сила. Много църковни организации днес се хвалят със своята „сила“, „популярност“, „влияние“ сред обществото. Тяхната сила и влияние произтичат от величествеността на техните новоосновани църкви, надутите им банкови сметки, ефикасността на тяхната организация, огромната им численост и връзката им с „правилните“ хора – тези, притежаващи богатство и влияние в този свят (въпреки че мнозина от тях дори не се и преструват, че са новородени християни, а са се присъединили към църквата, която считат просто за някакъв социален клуб). Техният изтънчен талант и успокоителни (произвеждащи духовен сън) богослужения, красивите им форми - всичко спомага за тяхната известност, дава им сила в един свят на „религиозни“, „почтени“ грешници. Именно от такива Павел ни предупреди (под вдъхновението на Святия Дух) да се отделим. **Имащи вид на благочестие, но отречени от силата му; и от такива се отвърщай** (II Тимотей 3:5). Тези хора много биха се ядосали, ако Бог понечи да прекъсне добре организираните и контролирани служби, като надигне глас, както често е правел в миналите дни, чрез някой от пророците Си, смърряйки греха и призовавайки ги към живот на святост и сила. В тези църкви не планират, нито оставят някакво място по време на службите си за свръхестествените проявления на Божията сила. Вярно е, че се усеща известно чувство на сигурност и сила, когато сме постигнали да имаме изградено красиво църковно здание, сме успели в установяването на стройна и работеща организация, сме престанали да живеем в постоянен страх от това да не успеем да посрещаме собствените си финансови задължения и така достигаме до мнозинствата с Евангелието. Нито едно от тези неща не е лошо. Ние можем да благодарим на Господа за тях, когато те дойдат в живота ни. Но всичко това е нищо – те са само една мъртва черупка – ако там липсва СВРЪХЕСТЕСТВЕНАТА СИЛА НА БОЖИЯ ДУХ. Те са просто една Вавилонска кула, издигаща се към небето, което е твърде далеч – кула, обречена на провал и объркване, дори и на външен вид да изглежда, че се радва на успех. Благословено е да имаш талант, да си осветен и употребен за прослава на Бога. Хубаво е да имаш знания. Утеха е да живееш в нормално жилище. Но едно нещо е потребно най-много – БОЖИЯТА СИЛА. Колко много са църквите в градовете ни, които с голямо усилие пълнят залите си, докато в същото време мъже и жени стоят на открито под дъжда пред някоя евангелизационна палатка, разпъната в покрайнините на града, мъчейки се да влезнат вътре на сухо и да видят това, което Бог върши чрез Неговите служители, които са поставили Божията сила на първо място в живота си – които са били готови да се смаят, за да се уголеми Той. „Мощта“, както я описва Захарий, се отнася до човешката мощ, като физическа сила, естествена способност, таланти, форма, церемонии, ръкополагания, ритуали, програми. Когато свръхестественото си отиде, тогава човекът ще употреби естественото. Той ще употреби песните за Божията сила, полагайки все по-голямо внимание върху хармонията и музикалната тържественост, докато всъщност истинската сила на Бога се смаява. Благодаря на Бога за добрата музика, но НЕ в нея Е БОЖИЯТА СИЛА! Мощта и силата на естествения човек никога няма да изпълнят голямата заповед и да донесат избавление на множествата. Въпреки че Бог може да ги употреби до известна

степен, с помазанието на Духа върху тях, те не могат да бъдат употребени като **ЗАМЕСТИТЕЛ НА ДУХА!** Дори красиво произнесените проповеди от красноречиви мъже със силно присъствие на личността и собствено обаяние, никога няма да свършат сами работата. В края на краищата, дори самото проповядване не е нашата цел. Тя е просто едно средство към целта. Ако красивите проповеди и артистичното проповядване можеха да свършат работата, тя отдавна щеше да бъде свършена. О, дано хората да се смаят! О, да можеха да разберат, че без Бога те са **НИЩО!** Ако проповедниците можеха да проумеят, че не красотата и настойчивостта на тяхното проповядване е това, което докарва резултати, а **ПОМАЗАНИЕТО НА ДУХА** върху проповедта и Божията сила в човека, който проповядва. На хората им трябва нещо повече от това да чуят просто една проповед. На тях им трябва да **ПОЧУВСТВАТ НЕЩО**, докато тази проповед звучи от амвона. **ДУХЪТ** е този, който кара хората да **ПОЧУВСТВАТ** проповедта. Павел не бе като някои от другите ученици, арогантен и неук човек. Той имаше възможно най-доброто образование за времето си. Неговата реч към атиняните, всред Ареопага, все още се счита за един от най-добрите примери за умението *дискусия* и *омилетика*, умението да общуваш и да събеседваш с някого (вж. Деяния 17:22-31). Неговият произход, образование и репутация сред другарите му бе такова, че той можеше да заяви: **При все че аз мога и на плътта да уповавам. Ако някой друг мисли, че може да уповава на плътта, то аз повече** (Филипяни 3:4). Обаче Павел се отвърна от всичко. Той искаше да се смали. **Но това, което беше за мен придобивка, като загуба го счетох за Христа** (Филипяни 3:7). Въпреки че, както вече видяхме, Павел бе способен на красноречие, той писа до коринтяните: **И говоренето ми, и проповядването ми не ставаха с убедителните думи на мъдростта, НО С ДОКАЗАТЕЛСТВО ОТ ДУХ И ОТ СИЛА** (I Коринтяни 2:4). В следващия стих той ни казва защо бе загърбил своите естествени таланти, за да зависи изцяло и само от Божията сила: **За да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила.** (I Коринтяни 2:5). Ако на Божията сила бе отредено правилното място днес, по-голяма част от човешката вяра би стояла в Божията сила. Нямаше да има толкова много, които да уповават на своята **ЦЪРКВА** (вместо на Господа) за спасение, и нямаше да има толкова много, които да бъдат заплени от харизматичността на някой проповедник и така да бъдат безполезни за Бога и хората наоколо, до мига, в който не минат под Неговото водителство. Павел разпозна важността на духа върху своето проповядване: **Не че сме способни от само себе си ДА СЪДИМ ЗА НЕЩО** като от нас си; но нашата способност е от Бога, Който ни направи способни като служители на един нов завет, - **НЕ НА БУКВАТА, НО НА ДУХА; ЗАЩОТО БУКВАТА УБИВА, ДУХЪТ ОЖИВОТВОРЯВА** (II Коринтяни 3:5-6). Хората днес се нуждаят от **ЖИВОТ** (животът не може да дойде без Духа). Бог ще ни направи да бъдем способни служители (способни да донесем живот и освобождение) на Новия завет, когато ние се смаяваме до момента, в който поставим човека с всичките му естествени способности, всичко, което изисква вниманието и възхвалата от човека, на заден план. Въпреки че Павел бе начетен човек повече от обичайното поради своето изтънчено образование и неговия разнообразен опит, той желаше да отхвърли всичко настрана и да заяви: **Защото бях РЕШИЛ да не зная между вас нещо друго, освен ИСУСА ХРИСТА, и то Христа разпнат** (I Коринтяни 2:2). Знанието се „превъзнася” (I Коринтяни 1:8). Някои хора са почти

безполезни за Бога, понеже „знаят” твърде много. Павел ни говори за някои от коринтяните, които се възгордяха (вижте I Коринтяни 4:18). С това той искаше да каже, че те се бяха „уголемили”, тоест, че се нуждаеха да се смалят или да изпуснат въздуха. Това изглежда са били красноречивите проповедници, но Павел им показва как да изпитат себе си, което ставаше не чрез тяхната реч, а чрез СИЛА. **Защото Божието царство не се състои в думи, а в сила** (ст. 20). Колко е лесно да се види, че това е истина! И колко глупави изглеждаме, като се правим вънкашно на това, което не сме, поради гордостта! Гордостта приема пет вида форми. Гордостта на ЛИЦЕТО (Колко наистина по-добре изглеждам от тези, които са около мен!). Гордостта на МЯСТОТО (Не искам ТОВА от човек в моето ПОЛОЖЕНИЕ!). Гордостта от ПРОИЗХОДА (Произлизам от отлично семейство, нали знаеш, и трябва да пазя семейната чест на всяка цена). Гордостта от НАПРЕДЪКА (Всеки трябва да може да види, че аз съм най-способният и успешен човек на разположение. Никой не може да ме настигне). И накрая последната и НАЙ-ЛОША форма на гордост - гордостта от БЛАГОДАТТА! Горди поради собствените ни духовни постижения; горди поради продължителността на нашите пости; горди поради получените видения, сънища и откровения; горди поради дарбите, които смятаме, че притежаваме; чувството, че ние непременно сме Божии любимци; о, да, дори горди поради собствената си смиреност! Каквато и форма да е приела нашата гордост, надувайки ни като детски балон, първото нещо, което трябва да бъде направено, преди да придобием истинска сила от Бога, е - **АЗ ТРЯБВА ДА СЕ СМАЛЯ.**

Защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще се възвиси (Лука 14:11).

Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат (Яков 4:6).

Как тогава можеш да се надяваш Бог да работи с теб и да потвърждава Словото Си със знамения, когато Той е казал, че ТИ СЕ ПРОТИВИ! Да, аз трябва да се смалявам. Само златото трябва да остане. Всички примеси трябва да бъдат отмахнати и всички отпадъци, преди Бог да може да работи с теб според както е волята Му. И колко малко е останало, когато шлаката от примеси и отпадъци е отмахната!

Г Л А В А 9

„ТОЙ ТРЯБВА ДА РАСТЕ” (Йоан 3:30)

Пътувал ли си с автомобил някога през прерията и забелязвал ли си в далечината да се издига планина? Първоначално планината изглежда много малка. Но докато караш към нея и се приближаваш все повече и повече, ти с удивление ще забележиш колко бързо тя започва да расте. Въсъщност планината не расте. Тя си е все толкова голяма, колкото е била, когато си я забелязал за първи път. Единствената разлика е, че ти си се приближил до планината. Точно това се случва, когато Бог „расте”. Той е един и същ Бог за всички хора. Но за някои изглежда малък, съсухрен и безсилен Бог, от Когото едва ли може да се очаква да направи нещо наистина важно. Причината за това е, че тези хора живеят **ТВЪРДЕ ОТДАЛЕЧЕНИ ОТ БОГА!** Затова Словото ни увещава:

Приближавайте се при Бога (Яков 4:8). Бог е далеч от много хора, понеже те са допуснали твърде много неща да застанат между тях и Него. Някои дори се приближават при Бога с устни, но сърцата им отстоят далеч (Матей 15:8). За тях Той казва: **Обаче напразно Ми се кланят**. Единственият начин, по който е възможно да се приближим до Бога, е да започнем истински и усърдно да изследваме нещата, които ни отделят от Него, и **ДА СЕ ОТЪРВЕМ ОТ ТЯХ!** Гордостта със сигурност държи Бог надалеч от нас. **А високоумният познава отдалеч** (Псалм 138:6). Бог не може да работи с теб, когато Той е **НАДАЛЕЧ** от теб. Ти трябва да дойдеш в смирение при Него. Някои са си намерили извинение за липсата на сила в живота си, като казват: „Времето на чудесата е отминало. Църквата е вече съградена и тя не се нуждае от чудеса.“ Но никъде в Библията няма стихове, които потвърждават тези думи. **Исус Христос е същият вчера днес и до века** (Евреи 13:8). **Ето, ръката на Господа не се е скъсила, та да не може да спаси, нито ухото Му отъпяло, та да не може да чува; НО ВАШИТЕ БЕЗЗАКОНИЯ СА ВИ ОТЛЪЧИЛИ ОТ БОГА ВИ** (Исая 59:1, 2). Не вини Бога за това, че ти липсва сила. Но справедливо постави вината там, където ѝ е мястото. **ТИ** си твърде далеч от Бога, понеже има твърде много беззакония (грехове) помежду ви. Приятели и любими човешки същества могат да застанат между теб и Бога. Исус каза: **Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който люби син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене** (Матей 10:37). Житейските грижи могат да застанат между теб и Бога, подобно на плевели, които задушават посевите и ги лишават от способността да дават плод. Някои хора предават всяка своя мисъл на грижите от този живот, сякаш че ще останат завинаги на земята. Бог не може да работи с такива хора. За да бъде близо до сърцето Му и да чуваш пулса на Неговото състрадание към изгубените и страдащите, човек постоянно трябва да помни колко кратък е животът му и колко неминуема е вечността. Някои отстоят далеч от Бога поради своята неблагодарност. В техния живот липсва прославянето на Божието име. Истинската благодарност за това, което Бог Е, и за това, което Той е направил, ще произведат възхвала. Прославянето на името Му ни довежда до самото Божие присъствие. **Влезте в портите Му със славословие. И в дворовете Му с хваление** (Псалм 100:4). Някои, които четат тази книга, може би не знаят, че Бог толкова много иска да се приближи при хората Си, че да изпрати Своя Свети Дух не просто да направи Свое обиталище близо до тях, а **ВЪТРЕ** в Божието дете. Когато си отворил сърцето си и си позволил на Божия Дух да те изпълни, да те кръсти, да завземе всяка част от твоето тяло, ти ще Го почувстваш много по-близо отколкото някога преди. Той ще стане много по-велик Бог за теб отколкото някога си познавал. После, като Му позволиш да обитава в теб осезаемо, поучавайки те и наставлявайки те всеки ден в едно по-близо взаимоотношение с Отец и в един по-чист живот на святост, величието на Бога ще става все повече и повече очевидно. Той ще расте в живота ти. Колкото повече Го опознаваш, като ходиш с Него всеки ден, и колкото повече се храниш със Словото Му, толкова повече Той ще расте пред погледа ти. Всичко, което знаем за Бога, Го знаем чрез вяра. **И тъй, вярването е от слушане, а слушането - от Христовото слово** (Римляни 10:17). Храни се с Божието слово. Може да е странно, но има и хора, които се надяват да придобият Божията сила, обръщайки много малко или почти никакво внимание на Божието слово. Той няма да почете с присъствието Си тези, които не отдават почит на Словото Му.

Именно Божието слово ни помага да очистим живота си от ГРЕХОВЕТЕ, които стоят между нас и Бога. **Как ще очисти младежът пътя си? Като му дава внимание според Твоето слово** (Псалм 119:9). Изобличавайки ме относно тази част от живота ми, Бог много ясно ми даде да разбера, че ако продължа да позволявам на тези неща да присъстват в живота ми, ако продължавам да позволявам грехът да бъде толериран, Той ще продължи да се държи на разстояние от мен. Толкова ще се отдалечи от мен, че ще се превърне в един малък незначителен Бог, на когото твърде много други хора изтъкват, че служат. Единственият начин, по който Бог би могъл да расте в живота ми до степента, в която да работи чрез мен в сила, бе да премахна от себе си всичко, което застава на пътя между мен и Бога. Единственият начин, по който Той можеше да остане великият „Аз Съм” в моя живот, бе да не спирам да ходя в светлината на Неговото слово, чрез силата на Неговия Дух, като се СМАЛЯВАМ с всеки изминат ден, ставайки все повече погълнат от Него, Който трябва ДА РАСТЕ. Той ТРЯБВА да расте! Не Той би могъл или може би, но Той ТРЯБВА да расте. Той трябва да расте в слава, величие и сила. Той трябва да расте във властта над моя живот.

Съразпнах се с Христа, и сега вече НЕ АЗ ЖИВЕЯ, НО ХРИСТОС ЖИВЕЕ В МЕН (Галатяни 2:20).

„Изпълвай ме с Духа Си, докато целият свят види не мен, но Исус единствен да сияе чрез мен.”

Г Л А В А 10

ПРАЗНОСЛОВИЕТО И ГЛУПАВОТО ГОВОРЕНЕ

И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат хората, ще отговарят в съдния ден (Матей 12:36).

Нищо не разкрива така бързо и цялостно липсата на истинска духовност както глупавото говорене, шегуването и ПРАЗНОСЛОВИЕТО. Неспирният поток на глупаво дърдорене и безсмисленото шегуване най-категорично посочват кой е плиткият християнин без никаква загриженост към околните, отхвърлил бремето за изгубените и страдащите. Въпреки че в очите на мнозина това изглежда като дребен проблем, малко са духовните болести, които са по-опустошителни и заразни. Бог поставя глупавото говорене наравно с някои не много привлекателни черти:

А блудство и всякаква нечистота или сребролюбие да не се даже споменават между вас, както прилича на светици; нито срамотии или ПРАЗНИ ПРИКАЗКИ, нито ПОДИГРАВКИ, които са неприлични неща, но по-добре благодарение (Ефесяни 5:3-4).

Сам Исус заяви: *Защото отвътре, от сърцето на хората, излизат зли помисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодейства, користолюбие, нечестие, коварство, сладострастие, лукаво око, хулени, гордост, БЕЗУМСТВО. Всички тия ЗЛИ НЕЩА излизат отвътре и ОСКВЕРНЯВАТ човека (Марк 7:21-23).*

Безумството или глупостта тогава оскверняват човека по същия начин както блудството! Има много хора, които никога не биха убили или откраднали, но излизат на амвона, като безсрамно и на всеослушание разкриват чрез думите си, че са осквернени отвътре. Досега никога не съм виждал човек, когото Бог да използва по мощен начин за освобождение на болните и грешните, който да има устни на празнословец. Такива хора може да забавляват другите, да отвърнат със сърдечен смях на някоя шеговита реплика, но когато става въпрос наистина да донесат избавление, помощ и благословение, когато истинска нужда наложи това, **ТЕ НЕ ПРИТЕЖАВАТ СПОСОБНОСТИТЕ!** Те понякога може да се опитат да се отърсят от обичайното си лековато поведение за известно време, докато проповядват или поучават за дълбоки неща, но слушателите не могат да доловят никаква искреност, никаква истинска убеденост, че пред тях се намират Божии заместници. Те са като мед що звънти или кимвал, що дрънка. Не казвам, че Божиите хора трябва да ходят насам-натам сериозни през цялото време, лишени от радост. Божиите хора са най-радостните хора в света. Бог е заповядал:

Винаги се радвайте (I Солунци 5:16).

Божиите хора ще са толкова щастливи, че ще викат, пеят, пляскат с ръце, танцуват, смеят се и дори подскачат от радост. Ето няколко стиха, които потвърждават тези неща:

ВЪЗКЛИКНЕТЕ на Господа, всички земи. Служете Господу с веселие; Дойдете пред Него с радост (Псалм 100:1, 2).

РЪКОПЛЯСКАЙТЕ, всички племена. ВИКНЕТЕ към Бога с глас на тържество (Псалм 47:1).

Нека хвалят името Му с хороиграние: С тъпанче и арфа нека Му пеят хваления (Псалм 149:3).

И Давид ИГРАЕШЕ пред Господа с всичката си сила (II Царе 6:14).

Тогава се изпълниха устата ни със СМЯХ, И езикът ни с ПЕЕНЕ; Това казаха между народите; Господ извърши велики неща за нас; от които се изпълниха със РАДОСТ (Псалм 126:2, 3).

Възрадвайте се в оня ден и заиграйте (Лука 6:23).

Защото да се радвате в Господа е вашата сила (Неемия 8:10).

Християнин, който няма РАДОСТ, е слаб християнин, един окаян представител на вярата, която държи, и може би скоро ще отпадне и ще потърси своята радост на друго място. Радостта, която донася сила, е радостта в Господа. Това не е радостта от собствената ни сила или ум. **Но сега славно ви е да се хвалите. Всяка такава хвалба е зло** (Яков 4:16). Мнозина, избличени в греха на прекомерното, глупаво и празно говорене, може в началото да се изкушат да ме нарекат фанатик и да надигнат глас в защита на своите любими грехове. Те ще заявяват, че е грешка да се приемат нещата толкова на сериозно. Но те не могат

да намерят библейска основа за твърденията си. Освобождението на изгубените и избавлението на страдащите е нещо сериозно, изискващо пълното съсредоточаване на ума и сърцето на този, който е посветен на това дело. Много хора са си запазили правото да говорят колкото си искат и по какъвто начин си изберат. Те предпочитат да си останат с шегите, глупавите подигравки и безсмисленото дърдорене, отколкото да имат Божията сила в живота си. Ако това е положението при теб, Бог ще трябва да продължи без ТЕБ. Бог е избрал да работи чрез изговореното слово на Своите представители в света. Когато Исус бе тук, Той каза на учениците Си: **Думите, които съм ви говорил, ДУХ СА И ЖИВОТ СА** (Йоан 6:63). Какво представляват твоите думи? Яков сравнява думите, които излизат от устата ни, с водата, течаща от чешма (Яков 3:10, 11). Той набляга, че чешмата трябва да дава една и съща вода през цялото време – не сладка вода за определен период от време, а след това горчива вода за друг период от време. После той добавя:

Кой от вас е мъдър и разумен? Нека показва своите дела чрез добрия си живот (доброто си говорене – англ. пр.), с кротостта на мъдростта (Яков 3:13).

*Никаква гнила дума да не излиза от устата ви, **НО ОНОВА, КОЕТО Е ДОБРО, ЗА НАЗИДАНИЕ СПОРЕД НУЖДАТА, ЗА ДА ПРИНЕСЕ БЛАГОДАТ НА ТИЯ, КОИТО СЛУШАТ** (Ефесяни 4:29).*

Думите, които не допринасят благодат, са ПРАЗНИ (безполезни, суетни) думи. Това са думи хвърлени на вятъра, ПРОПИЛЕНИ. Бог е дал на вярващите ценно СЛОВО, което има власт и сила. Ценните неща не бива да се пропиляват. Исус каза:

*Истина ви казвам: Който рече на тая планина: **Дигни се и хвърли се в морето, и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че ОНОВА, КОЕТО КАЗВА, се сбъдва, ще му стане** (Марк 11:23).*

Това ни дава на силата да говорим с власт, до такава степен, щото да контролираме неодушевени предмети. Това е същата сила, която Исус употреби, когато говореше на вятъра и морето и бурята си отиде (Марк 4:39). Това е същата сила, която Мойсей употреби, когато говореше на скалата в пустинята и вода бликна от скалата (Числа 20:8). Исус Навин употреби същата сила, когато заповяда на слънцето и луната да спрат (Исус Навин 10:12, 13). Исус ни показва как използва силата, когато каза на смокиновото дърво: **Отсега нататък никой да не яде плод от тебе до века** (Марк 11:14). Той заповяда на смокинята да умре и тя умря! Точно в този момент Той предаде същата тази сила и власт на ВСЕКИ, който ПОВЯРВА. Именно към такива мъже и жени, чиито думи могат да имат тази сила – силата да донасят освобождение на поробените от Сатана, спасение за душата и изцеление за тялото – Исус отправи предупреждението, че ПРАЗНИТЕ И ПРОПИЛЕНИ ДУМИ трябва да бъдат предадени на осъждане. Думи, които биха могли да бъдат живот и избавление! Думи, които трябваше да станат храна за умиращите от глад души! Но думи, които не са нищо друго освен плява! В един свят на умиращи и гладуващи души и страдащи хора да задържиш в себе си източника на живот и освобождение и да предложиш каменни хлябове!

Да пуснеш от извора на ЧИСТАТА ВОДА НА ЖИВОТ поток от глупост и мръсотия, който, ако не отровен, поне е напълно отблъскващ и безполезен! Какво ще кажеш на Съдията в деня, когато нашите дела и ДУМИ биват претеглени според стандартите на Божието слово, в което ние сме увещавани:

Ако говори някой, нека говори като такъв, който прогласява Божиите словеса (I Петрово 4:11).

Тези, които упорстват в глупостта си, много приличат на група млади девиси от едно видение, които са толкова погълнати от приятното занимание да берат маргаритки и да ги плетат на венчета, че не си правят труда да предупредят забързаните покрай тях хора, че пътят им води към една ужасна пропаст, където бързо могат да пропаднат и да се разбият в скалите долу, намирайки смъртта си. Това далеч отстои от Христовия Дух, който СЪСТРАДАВАШЕ НАД МНОЖЕСТВАТА. Не казвам, че няма място за шегички в говоренето на християните и дори в проповядването на Божието слово. Много пъти нашата реч и проповядване могат да бъдат шеговити и все пак да не са лишени от освещаване. Често малко хумор, особено когато се налага да се онагледят някакви мисли, се оказва много полезен за привличането на вниманието и интереса на слушащите и в представянето на посланието на Евангелието, така че душите да се раздвижат и обърнат към Бога. Употребени по този начин, шегите не са ПРАЗНИ, нито безполезни. Причината толкова много християни да изричат такова голямо празнословие е, че те ГОВОРЯТ ТВЪРДЕ МНОГО! Те не спират да бърбят, от което не им остава време да мислят и да чуят Божия глас. Глупавите думи идват толкова лесно. Дори не се налага да напругаме мисленето си. Можем да се вслушаме в който и да е разговор и да си тръгнем оттам с голям арсенал от празнословие, което можем да го преповторим на друго място. Духът на това време е постоянно нарастващ дух на лекомислие, което прави сериозното мислене трудно както за грешника, така и за светията. То ясно се характеризира от често повтаряните думи: „Не приемай живота твърде сериозно. В края на краищата ти никога няма да се измъкнеш от Него жив.” В едно такова време е нужно голямо усилие и истинско освещение, за да се „научим да бъдем тихи ” и да чакаме пред Бога колкото е нужно думите, които трябва да изговорим, които са Божиите думи и които са пълни със сила. Но тези, които са мъдри, ще направят това.

Който щади думите си е умен (Притчи 17:27).

А устата на безумните се хранят с глупост (Притчи 15:14).

В многото говорене грехът е неизбежен (Притчи 10:19).

Защото както съновидението произхожда от многото занимание, така и гласът на безумния от многото думи (Еклезиасти 5:3).

Светостта е нужна за силата, както вече бе показано в предишните глави на тази книга. И светостта не е пълна, докато не е поставила под своята власт езика. **Но, както е свят Тоя, Който ви е призовавал, така бивайте свети и вие с цялото си държание** (говорене – англ. пр.)” (I Петрово 1:15). Умолявам ви, братя, заради

изгубените и страдащите, които никога няма да намерят избавление, ОСВЕН АКО НЕ СЕ ПРИГОТВИМ И НЕ ИМ ГО ЗАНЕСЕМ, да се помолите усърдно за това, което ви говоря. Осветете се отново пред Бога. Представи Му ТЯЛОТО СИ като жива жертва И НЕ ЗАБРАВЯЙ, НИТО ПРЕНЕБРЕГВАЙ ДА ПРЕДСТАВИШ СЪЩО ТВОЯ ЕЗИК, ТВОИТЕ УСТНИ И ТВОЯ ГЛАС!

Това, което говорите, да бъде винаги с благодат, подправено със сол (Колосяни 4:6).

Пази това, което ти е поверено (силата да говориш вместо Бога и да донасяш освобождение), като се отклоняваш от скверните (несвети) празнословия (безполезни) и противоречия на криво нареченото знание (I Тимотей 6:20).

Моля се всеки, който чете тази книга, да постави всичко на олтара и да достигне мястото, където да понесе бремето за изгубените и страдащите; да отхвърли ВСЯКО нещо, което пречатства Божията сила в живота им. Бог може да продължи без теб. Но ако ТИ продължиш с Бога, трябва да ходиш в Неговия път. СЕГА остави настрана безумието! Излез от водовъртежа и влез в потока на Божията сила. ОБЕЩАНИЯТА са за теб само ако повярваш ако удовлетвориш Божиите условия и ПЛАТИШ ЦЕНАТА.

Г Л А В А 11

ПРЕДСТАВИ ТЯЛОТО СИ

И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение (Римляни 12:1).

Бог никога не е имал навика да употребява неща, КОИТО НЕ ПРИНАДЛЕЖАТ НА НЕГО. Той употребява тези неща, които са ОСВЕТЕНИ. НЕЩА, КОИТО СА ПОСВЕТЕНИ - ОТДЕЛЕНИ ЗА НЕГОВА УПОТРЕБА. Искаш ли Бог да ТЕ УПОТРЕБИ? Тогава трябва да Му ПРЕДСТАВИШ ТЯЛОТО СИ. То трябва да бъде напълно отдадено и положено пред Него. Тяло, което не е напълно отдадено и представено на Бога, все още в малка или голяма степен е управлявано от Сатана или егото ни. Мнозина без съмнение, в много специални моменти, са представили тялото си за Божия употреба, за разширяване на Божието царство. Но реалността показва, че Бог не ги употребява и че мнозина от тези, които са представили себе си, НЕ СА БИЛИ ПРИЕТИ. Бог не им е отказал, понеже не са нужни работници за делото Му. Дори Исус ни е дал заповед да се молим повече работници на бъдат изпратени, защото **жетвата е изобилна, а работниците малко** (Матей 9:37). Бог не им е отказал поради никакви техни недъзи, понеже Той често е употребявал хора, които са имали никакви недостатъци в природните дадености. Петър и Йоан, мъже много употребявани от Бога, бяха „неграмотни и неучени човеци” (Деяния 4:13). Мойсей бе „тежкоезичен”. **Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог** (I Коринтяни

1:27, 28). Ти мислиш, че си недъгав? Всички сме недъгави по някакъв начин. Един младеж намери спасението и поиска да свидетелства за това на улично събиране, за да могат другите да познаят безграничната Божия благодат, но не можеше да го направи, понеже заекваше. И все пак, поради своята любов към Бога и желанието си да работи за Него, той падна на колене и после застана пред хората отново. Бог чу вика му и му помогна. Той стана велик проповедник на Евангелието и много години бе главен говорител в един богослужебен лагер в Ню Йорк. За да станеш приемлива жертва, не е нужно тялото ти да е силно или красиво. Дейвид Брейнард, един велик мисионер сред американските индианци в миналото, се разболял фатално от туберкулоза. Казаха му, че единственият начин да живее по-дълго от още няколко седмици бил пълната почивка. Обаче той представил всичко, което имал, и това се счело за приемлива жертва. Брейнард паднал по лице пред Бога, викайки: „Предай ми души или отнеми моята душа!” После се изправил и имал дълги години на успешно служение сред хората, които Бог вложил в сърцето му, и спечелил хиляди от тях за Христос. Единствената причина Бог да откаже на някои е, че **ТЕ НЕ СА ПРИЕМЛИВИ!** Бог има само две изисквания за „приемливата жертва”. Тя трябва да бъде **СВЯТА**. И тя трябва да бъде **НЕГОВА**. Това, което не е свято, е мерзост пред Бога. Жертва, донесена и представена на Бога за Неговото служение, която е осквернена от греховете на света, не е по- приемлива от прасето, принесено на свещения олтар в Храма в Ерусалим от Антиох Епифан. **ТАКАВА ЖЕРТВА НЯМА ДА БЪДЕ ПРИЕТА**. Това, което е Негово, трябва да бъде Негово не само в неделя или в молитвеното събрание довечера, но седем дни и ноци **ВСЯКА СЕДМИЦА**. Тя трябва да бъде представена без никакви предварителни условия. Тя трябва да бъде представена от сърце с думите: „Отказвам се от всяка власт над този дар сега и завинаги. Той е Твой, за да го употребиш, сложиш настрана или унищожиш. Каквото и да пожелаеш да сториш с него, той е Твой. Ако това е само едно скрито молитвено служение и лично свидетелство – **ДА, ГОСПОДИ**. Ако това е в родния ми град, няма проблем. Ако е нужно да пресека далечни морета и достигна непозната земя с враждебен народ – дори ако е нужно да умра за вярата си, в ръцете на гонители, или да живея в условия по-лоши и от смъртта – това тяло ще продължава да бъде Твое. Стори с него както пожелаеш. Храни го или го умори от глад. Постави го в студения север или го изпрати да страда в горещините на Африка. Превъзвиши го или го унижи. То цялото е Твое.” Приемливото посвещение е като да дадеш на Бога празен лист хартия, с твоя подпис най-отдолу и Му кажеш: „Напиши каквото искаш вътре. Това ще бъде моят договор за употреба за целия ми живот.” За тази жертва не е достатъчно просто да кажеш „да” или „не” на даден призив или молба от страна на Бога **СЛЕД КАТО ТЕ СА БИЛИ ДАДЕНИ**. Това е решение дълбоко от сърцето да вършиш Божията воля **ПРЕЗ ЦЕЛИЯ СИ ЖИВОТ** без значение каква може да бъде или какво може да ни коства. Това е осъзнаването, че „ти не си принадлежиш”. Ще намериш малка мяра на сила и малка мяра на благословение, ако си направил малка мяра на жертва. Но ако истински пожелаеш безвъзмездната **БОЖИЯ ЧУДОТВРНА СИЛА**, ти **ТРЯБВА** да представиш тялото си като жива жертва, **СВЯТА И ПРИЕМЛИВА ЗА БОГА**.

Г Л А В А 12

УЧАСТНИК В НЕГОВАТА БОЖЕСТВЕНА ПРИРОДА

Чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях УЧАСТНИЦИ НА БОЖЕСТВЕНОТО ЕСТЕСТВО (I Петрово 1:4).

Бог Е сила. Няма сила за вършене на добро в този свят освен силата, която идва от Бога. Сам Христос, когато дойде в плът на тази земя, заяви, че е получил силата Си от Бога.

От Себе Си нищо не върша (Йоан 8:28).

Не може Синът да върши от само Себе Си нищо (Йоан 5:19).

Не вярваш ли, че Аз съм в Отца, и че Отец е в Мен? Думите, които Аз ви казвам, не от Себе Си ги говоря; но ПРЕБЪДВАЩИЯТ В МЕН ОТЕЦ ВЪРШИ СВОИТЕ ДЕЛА (Йоан 14:10).

След като отправи тези важни думи в Йоан 14:10, Христос се обърна към Своите ученици с обещание:

Истина, истина ви казвам, който вярва в Мен, ДЕЛАТА, КОИТО АЗ ВЪРША, И ТОЙ ЩЕ ГИ ВЪРШИ; защото Аз отивам при Отца (Йоан 14:12).

И както Неговите дела и плодове Му зависеха от пребъждането Му в Отца, така нашите дела и плодове ни зависят от пребъждането ни в Христос.

Пребъдвайте в Мене, и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене (Йоан 15:4).

Отделени от Мен не можете да сторите нищо (Йоан 15:5).

Клонът е УЧАСТНИК в природата на лозата. Един и същи сок тече през нея. Едно и също е дървото. Листата са същите. Плодът е същият. Кората на дървото е същото. ТОЙ Е ЧАСТ ОТ ЛОЗАТА! И докато клонът представлява част от лозата, той може да прави това, което лозата може да прави. Но винаги, когато е отделен – отсечен – от лозата, той вече не може да върши това, което лозата може да прави. Жизнените сокове престават да текат в клона и той престава да бъде участник в природата на лозата. Понеже в природата на лозата е ДА ПРИНАСЯ ПЛОД, отделеният клон никога не може да стори това. Клоните могат да се отсичат, да се присаждат и ашладисват. Ние като грешници спасени по благодат сме сравнявани в Божието слово с клоните на диво маслинено дръвче, които са присадени. Ти, бидейки дива маслина, си бил присаден и си станал СЪУЧАСТНИК в „тлъстия корен” на маслината (Римляни 11:17). Ако една присадка е ДОБРЕ НАПРАВЕНА, така че нищо да не застава между присадката и движещите се жизнени сокове, много скоро присадката започва да ИЗГЛЕЖДА И ДА СЕ ДЪРЖИ като останалата част от дървото. Каква привилегия е да бъдем участници в божествената природа на Бога – да ИЗГЛЕЖДАМЕ по такъв начин, че тези, които ни гледат, да разберат, че сме били с Исус, и да ДЕЙСТВАМЕ

толкова подобно на Него, че делата, които Той вършеше, НИЕ СЪЩО ДА ВЪРШИМ. Ние единствено можем да бъдем участници в Неговата божествена природа чрез Неговите ОБЕЩАНИЯ, чрез вяра в Неговите обещания. Ние участваме в божествената природа на Неговата плодородност като упражняваме дарбите на Духа и изявяваме плодовете на Духа. Чрез упражняването дарбите на Духа Бог изявява своята ЧУДОТВОРНА СИЛА. **И като имаме дарби, които се различават според дадената ни благодат, ако е пророчество, нека пророкуваме СЪРАЗМЕРНО С ВЯРАТА** (Римляни 12:6). Това е тайната на всяко дело, което вършим за Бога. Трябва да вършим всичко СЪРАЗМЕРНО С ВЯРАТА СИ. Ние сме участници в божествената природа СЪРАЗМЕРНО С ВЯРАТА НИ. Малко вяра и клонът едва крета, жизнените сокове едва си прокарват път до клона, няколко зелени листенца, даващи слаба надежда за плод. Повече вяра, по-голямо участие в божествената природа, повече плод. Много вяра, ИЗОБИЛЕН ЖИВОТ, жизнените сокове протичат свободно до всяка част на клона, който се е приклонил до самата земя под тежестта на родения плод! Този, който е участник в божествената природа на Христос, ще бъде участник в Неговата природа на смиреност. Любовта и състраданието, които са част от природата на Христос, ще се проявят във всяка наша постъпка и отношение. Нежността и вниманието, добротата, търпението и мира. Радостта в служението и себеотрицанието – всички те ще бъдат част от живота на този, който е участник в божествената природа. Тези може да не са били част от твоята природа преди Христос да бе дошъл да обитава в теб, но когато си станал участник в Неговата природа, тези неща ще заместят предишните, които някога бяха ТВОЯТА ПЛЪТСКА ПРИРОДА. След като станеш участник в Неговата божествена природа, ще има мъдрост, която произтича от водителството на Духа. Не мъдростта, която е естествена и плътска, нито мъдрост, придобита поради наблюдателност, а мъдрост, ръководена от Духа, която е неразбираема за тези, които разбират водителството Му. Ще има знание, което ще идва в ума ти, произтичащо от знанието в Божия ум. Неща, които е нужно да знаеш, но няма как да узнаеш, Сам Бог ще ти ги открива и изявява. Ще има СИЛА, понеже Бог Е сила! Ще последват чудеса и знамения. Болни ще се изцеляват, куци ще прохождат, рак ще изчезва по твоята заповед. Слепи ще проглеждат, глухи ще възвръщат слуха си. Тайните на човешките сърца ще бъдат изявявани, когато е нужно. Души ще бъдат докосвани и разбуджани от съня на духовната смърт и ще бъдат доведени като нови създания в Царството. Да, ще има и такива, които ще са изгубили физическия си живот, но ще бъдат възкресени от мъртвите според Божията воля. Бог не си запазва любимци. Всеки трябва да плати една и съща цена за силата. И една и съща сила се предлага на ВСЕКИ, КОЙТО Е ГОТОВ ДА ПЛАТИ ЦЕНАТА! Пред всеки, който чрез вяра поиска да вземе за себе си Неговите велики и ценни обещания, вярвайки с цялото си сърце, че БОГ Е КАЗАЛ ТОЧНО ТОВА, КОЕТО Е ИМАЛ ПРЕДВИД, стои една отворена врата към нови приключения на вярата, надхвърлящи и най-смелите мечти!

Г Л А В А 13

ЛИЧНИ НЕЩА

Това са единадесетте ТОЧКИ от списъка. Надявам се, че Бог ги е оживотворил по начина, по който съм ти ги съобщил, за да се приближаваш по-близо до Него самия и до онова състояние, в което да придобиеш в живота си БОЖИЯТА ЧУДОТВОРНА СИЛА. Няма съмнение, че много пъти си се чудил кои са тези две неща, които бяха толкова лични. Тази глава ще разгледа темата за „личните неща”. Не мога да споделя кои са те, защото дълбоко в сърцето си чувствам, че Бог не би искал да ги разкривам. Но като прочетеш тази книга, прочети и Библията и застани пред Господа в очакване и молитва и съм сигурен, че ти също ще откриеш някои „Лични Неща”. Моля се да си се вдъхновил да се впуснеш „към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса” (Филипяни 3:14). И да не спираш в това впускане, докато Бог не заработи в живота ти с ЧУДОТВОРНА СИЛА. Да се стремиш усърдно към съвършенство пред лицето на Бога и да ходиш в Неговата съвършена воля.

И тъй, ние, които сме зрели, нека мислим така; и ако мислите вие нещо другояче, БОГ ЩЕ ВИ ОТКРИЕ И НЕГО (Филипяни 3:15).

Това е Неговото обещание. Не е нужно да знаеш какви бяха тези неща, които Бог ми посочи като МОИТЕ, СОБСТВЕНИ и лични любими грехове. Но на теб е по-нужно да откриеш кои са твоите любими грехове, които ти пречат да придобиеш силата, която Бог има за теб! През многото си пътувания като евангелизатор и дългия ми опит на пастор, съм установил, че има много хора, които години наред се грижат и подхранват свои собствени любими грехове. Павел го нарича така - **грях, който лесно ни сплита** (Евреи 12:1), твоят „сплитащ те грях”. Той също казва, че трябва да го ОТХВЪРЛИМ, ако искаме да получим наградата в края на състезанието. **Нека отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще.** Много добри хора, които МОЖЕШЕ да станат чудесни християни, толкова много са се обезкуражили поради допълнителните тежести, които не са съумели да отхвърлят, че отдавна са отпаднали от състезанието и са се превърнали в скептици, съмняващи се в Божиите думи относно „придружаващите знамения” и силата, която Бог е обещал на вярващите, че ще вършат делата, които Той вършеше. И сега има мнозина по лицето на земята, които са на прага да се откажат от всяка надежда, че ще познаят някога Бога в пълнотата на Неговата сила. НЕ СЕ ПРЕДАВАЙ. Остани насаме с Бога. Търси Го усърдно каквато и да е цената за това, докато Той не ти открие ТВОЯ ЛЮБИМ ГРЯХ; докато не ти открие кое в живота ти се нуждае от умиване преди да можеш да преживееш Божията сила. Един млад господар веднъж дойде при Исус и желаше да разбере какво не бе наред с неговото религиозно преживяване. И той толкова много искаше да получи отговор на въпроса си, че буквално ТИЧАШЕ, и ПАДНА НА ЗЕМЯТА в нозете на Господа. Когато младежът попита „Какво да сторя?”, Исус отвърна „Едно ти не достига...” (вж. Марк 10:21). И Христос тогава посочи с пръст любимия грях на този младеж и го посъветва как да се освободи от него.

Докато търсиш Господа не забравяй, че Той е всякога верен да ти посочи твоя любим грях както стори с богатия младеж. Непоставянето на този грях върху олтара ще накара и теб също да си тръгнеш НАСКЪРБЕН. Когато Бог ти говори, без значение колко тих е гласът Му, ПОКОРИ Му се! Отхвърли този ЛЮБИМ

ГРЯХ и продължи напред с Бога! Твоят любим грях е грехът, за който не искаш да се проповядва в църквата. Това е грехът, за който винаги си намиращ извинение. Това е грехът, който, въпреки че не би го признал за свой грях, предпочиташ да го вършиш, когато мислиш, че никой няма да узнае. Това е грехът, който най-лесно те завладява. Това е грехът, който си готов винаги да защитиш. Това е грехът, който докарва облаци на съмнения и угризения, които пресичат твоето духовно небе всеки път, когато почувстваш истинска нужда от връзка с Бога. Това е грехът, от който се отказваш с най-голяма неохота. Това е грехът, който мислиш за толкова дребничък, че едва ли Бог би го забелязал, и все така огромен, че прави живота ти невъзможен без него. И все пак това е грехът, който трябва да ОТХВЪРЛИШ, иначе те грози отпадане от състезанието. И накрая, това е грехът, който ти не спираш да наричаш *своята немощ*. Бъди честен със себе си и го наречи ГРЯХ! Не наричай завистта наблюдателност. Ако си свидлив, не се наричай пестелив. Ако си виновен в греха на гордостта, не я маскирай с дрехата на самоуважението. Ако си един от тези, които постоянно преувеличават (изопаचават истината), също така можеш да признаеш, че това, което не е истина, е ЛЪЖА! Вързан ли си от развратен (опърничав в несправедното) демон? Внимавай или може да се възгордееш с прекалената си твърдост. Ако твоят сплитащ те грях е похотта, не се оправдавай, че просто кипят хормоните в теб. Не наричай критикуването „дарба на разпознаване“, нито се прави на съдия над човешката природа. Придирчив и капризен ли си? Сатана ще каже, че просто си нервен и че в твоето положение има лек за придирчивостта ти. Я стига, приятелю! Бъди честен към себе си и Бога. Наричай нещата с истинските им имена. Ако нещо е грях, наречи го грях и падни в нозете на Бога и го моли за освобождение и победа. Мнозина се оправдават за многобройните си „малки“ грехове, като казват: „Е, всеки го прави!“ Запомни, не може да моделираш живота си според грешките на околните. Откъде можеш да знаеш дали Бог не им е говорил много пъти за същото това нещо? Не бъди също така виновен за непокорство като тях. Ами ако Той не им е говорил за това нещо? Да си спомним какво каза Исус на Петър, когато се позаинтересува какво щеше да се случи с един друг Негов ученик.

Ако искам да остане той докле дойда, тебе що ти е? ТИ ВЪРВИ СЛЕД МЕН (Йоан 21:22)

Посвещението до голяма степен е свързано с личните неща. Това е отхвърлянето извън живота ни на стоте и едно дребни неща, които сами по себе си може да не са грях, но ако обсебят живота ни, заемат мястото, което Христос трябва да заеме. Например много явни християни заявяват, че не четат Библията толкова, колкото трябва. Според тях те са толкова заети, че просто не им остава време. Но същите тези хора имат достатъчно време да прочетат по-голямата част от всекидневната преса. Остава да се направи само едно заключение. Тези вестници, списания, комикси са много по-важни от Божието слово. Те са изместили Христос от Неговото място, което е по право, в живота на такива хора. Някои от тези четива са с такава природа, че сами по себе си представляват грях, но по-голямата част от тях е безобидна с изключение на факта, че са ЗАЕЛИ МЯСТОТО НА ХРИСТОС. Хиляди от тези, които днес заявяват, че вярват в Господ Исус Христос, биха имали повече сила в живота си,

ако времето, което прекарвах да гледат спортни състезания, сапунени опери и безкрайните „емоционални драми“, го отделят, за да слушат Божия глас насаме в молитвения килер. Има някои от „малките лисици, които погубват лозята“, съсипвайки нежните гроздове и ограбвайки Божиите хора от техния плод. Колко по-изпълнен със сила би бил животът на мнозина, ако времето, което прекарвах пред телевизорите си (разбира се, че те са категорично против ходенето на театър), гледайки състезания по борба, го отделяха паднали на колене да воюват против Сатана – **срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места** (Ефесяни 6:12). Не винаги грозни и груби грехове застават между човека и Бога. Всъщност греховете, които изглежда отделят хората от най-доброто, което Бог има за тях, са греховете, които „всеки един прави“. Тези, които са понесли бремето на изгубените и болните, на отхвърлилите Христос, на живеещите под осъждане, тези, които вършат делата на Христос, чиито служения са придружени от знамения и които донасят освобождение на нуждаещите се, отдавна са отхвърлили тези неща. По-добре ще е да кажеш „ПОЧТИ всеки в моята църква го прави“. Но не забравяй, че докато вършат тези неща, те също се чудят защо не притежават ЧУДОТВОРНАТА БОЖИЯ СИЛА и не упражняват дарбите на Духа. Мнозина от същата група се чудят дали са готови за грабването! Много пъти след като съм проповядвал за идването на Господа, съм призовавал към покаяние пред амвона на тези, които не са сигурни, че са готови за идването на Христос. В такива моменти съм се удивлявал от огромния брой хора, които вдигат ръцете си, хора, които ИЗПОВЯДВА, ЧЕ СА СПАСЕНИ И ДОРИ ИЗПЪЛНЕНИ С ДУХА! Очевидно е, че мнозина така наречени християни не живеят дори достатъчно победоносен живот, за да почувстват, че са готови за грабването. Такива хора НЕ МОГАТ ДА ИМАТ ЧУДОТВОРНАТА БОЖИЯ СИЛА! Те може да получават отговор на молитвите си от време на време, но времето, в което живеем, и състоянието на света, който ни заобикаля, изискват много повече от това. ТИ НЕ МОЖЕШ ДА МОДЕЛИРАШ ЖИВОТА СИ КАТО ЖИВОТА НА ТАЗИ ТЪЛПА. Има само един, чийто живот е достоен да бъде наш пример. И той е Исус. Някой може да не приеме поучението за святост в тази книга. Но не възнамерявам да се извинявам, ако това е така. В цялата книга цитирам единствено Исус. Ако не си съгласен с Него, крайно време е да се прегледаш и да започнеш да се съгласяваш с Него.

Ще ходят ли двама заедно освен по съгласие? (Амос 3:3).

Ако искаш да ходиш с Бога и да имаш силата да вършиш Божиите дела, ВРЕМЕ Е ДА ЗАПОЧНЕШ ДА СЕ СЪГЛАСЯВАШ С НЕГО. Когато се съгласиш напълно с Бога, това ще те направи да бъдеш в несъгласие с някои около теб. По-добре е да се съгласиш с Бога, дори и тогава, когато това означава несъгласие с тези, чието мнение преди сме почитали и ценили. Твърде много са хората днес, които живеят, за да угаждат на себе си или на околните, но не и на Бога. В живота на всеки човек идва момент, когато достига на кръстопът. Силни Божии мъже през цялата история са достигали такъв кръстопът в живота и са избирали пътя, който е изглеждал труден и който е донасял гонение, страдание и СИЛА поради Божието одобрение. Други са идвали до кръстопътя и са избирали пътя, който е изглеждал по-привлекателен, и после са откривали, че той води към

благоденствие, слава и смърт. Да си представим старозаветния Лот как умува по кой път да поеме. От една страна беше речната долина с процъфтяващия град Содом в центъра ѝ. Със сигурност пътят натам щеше да бъде много по-лек от самотните каменисти хълмове. Той беше убеден, че може да живее сред тези хора в долината и да се грижи за собствените си дела без да участва в греховния им живот. И дори накрая Бог все още го считаше за „праведен мъж“, но той нямаше Божиата сила. Дори толкова колкото да избави своите две омъжени дъщери от унищожаването на Содом, защото той им изглеждаше като някой, който се шегува (Битие 19:14). Този път е все още отворен за тези, които го изберат. Но благодарение на Бога има и по-добър път. Той също е отворен. Той е отъпкан от нозете на такива хора като Моисей, който **с вяра като стана на възраст, се отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря и предпочете да страда с Божиите люде, а не да се наслаждава за кратко време на греха** (Евреи 11:24, 25). Както и Йосиф, който, когато дойде до същия този кръстопът в живота си, избра да остане чист, въпреки че това му костваше години затвор без никаква надежда (освен в душата си), че някога ще излезе на свобода. И Даниил също, който като малко момче в робство отказа да пие от царското вино и който по-късно удържа вярност пред Бога, въпреки че пътят му трябваше да мине през клетката на лъва. Тези мъже казаха „не“ на Сатана, за да могат да кажат „да“ на Бога. Моисей претегли удоволствията и богатствата на Египет, като ги сравни с Божието призвание и избра Божието призвание. Той знаеше, че греховните удоволствия са само за кратко време. Счете укора за Христа за **ПО-ГОЛЯМО БОГАТСТВО!** Той имаше истинско усещане за стойностите. Колко много хора днес го нямат. За тях все още по-големите богатства са в Египет – Холивуд, Бродуей или Уолстрийт. Не е възможно да кажем „да“ на Бога преди да сме казали „не“ на нещата от света. Тези, чиито умове са насочени към нещата от света, бързо биха упрекнали Мойсей, че постъпва много неразумно, давайки толкова много, за да получи толкова малко. Но Мойсей получи своята награда. Той стана **ПРИЯТЕЛ НА БОГА** и разговаряше лице в лице с Него. Лицето му така се осияваше от Божиата слава, че хората не издържаха да го гледат. И, работейки ръка в ръка с Бога, той поведе три милиона души от робство към свобода и виждаше как биват чудно избавяни отново и отново и закриляни от Божиата ръка, така че **нямаше ни един между племената им, който се спъваше по пътя** (Псалм 105:37). Наистина тази е наградата, която търсим днес – за да можем да донесем спасение и избавление на хората. И Бог дава тази награда на мнозина днес, които са чули гласа Му и са се покорили на призива Му! Които са казали „не“ на света и „да“ на Бога! Бог в миналите дни **потърси между тях мъж, който би застанал в пролома пред Мене заради страната, та да я не разоря** (Езекиил 22:30-31). Бог търси такива хора и днес. Божиата святост изисква Той да изпрати осъждение на този развратен свят. Единствено присъствието на праведни хора в света възпира тези пороища от осъждение. Мойсей застана в пролома заради децата на Израел и техният живот бе пощаден (вж. Изход 32:10, 11). Авраам застана в пролома заради Лот и семейството му, когато те бяха в Содом. И Лот, ако беше събрал праведници около себе си, спасени от греха чрез неговото свидетелство и влияние, можеха да застанат в пролома и да викат към Бога за целия град Содом (Битие 18:23; 19:15). Поколението, в което живеем, е греховно поколение, подобно на това, сред което живееше Лот. Това е едно болно поколение, вързано от греха за осъждение.

Божият гняв вече е издигнат против ВСИЧКИ, които участват в греха на света. Но Бог не се удовлетва в това да излива осъждане. Сега, когато дните отминават, Той търси ЧОВЕК – какъвто и да е човек, който може и ще обича достатъчно хората, че да застане в пролома – за да задържи пороя от осъждане – да се изправи в развилнялата се буря, която удря по гърба му, и да издига все по-високо и по-високо глас, умолявайки хората да бягат от идещия гняв. Светът се превръща в сцена на последните велики събития от историята със заглавие: „История на човека върху земята”. Скоро ще се вдигнат завесите за последната сцена, ужасния период на последната скръб, когато Божият гняв ще се излее без мярка върху този извратен свят, от който последният праведен човек ще бъде мигновено грабнат. Облаците се сгъстяват, светкавиците проблясват, гръмотевиците гърмят – започват да се усещат все по-мощни и по-чести пориви на вятъра, които са предвестник на бурята.

Подигнете очите си и вижте, че нивите са вече бели за жетва (Йоан 4:35).

Както никога досега изключително НАЛОЖИТЕЛНО е Божиите слуги да поставят работата на нивата преди всяко друго нещо – защото трябва да **работят, защото ИДВА НОЩ, КОГАТО НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА РАБОТИ!** Сега е време, когато ВСИЧКАТА НАЛИЧНА БОЖИЯ СИЛА трябва да бъде употребена, за да бъдат спасени колкото се може повече от ценната жътва преди бурята да се развихри. Сега е време, когато ТИ И АЗ трябва да застанем при пролома, който Бог е определил за нас, и да СТОИМ ТАМ, верни. Колко бе тъжно, когато Бог с надежда търсеше човек, който да застане на пролома, и трябваше да продължи с думите „Не намерих. Затова излях негодуванието Си върху тях, довърших ги с огнения Си гняв”. Бог продължава да търси МЪЖ, КОЙТО ДА ЗАСТАНЕ В ПРОЛОМА! Той продължава да търси работници на нивата. Той предлага същата заплата – същата награда – на тези, които дойдат в този последен час, каквато е и за тези, които участваха в разгара на битката. Всичко, което Той очаква, е бързо откликване на Неговия призив и вяност в изпълнението му. Ще кажеш ли „ДА” на Божия призив? Ще Му дадеш ли ВСИЧКО от себе си? Ще приемеш ли Неговото НАЙ-ДОБРО – ЧУДОТВОРНАТА И СПАСЯВАЩА ДУШИ БОЖИЯ СИЛА за избавление на изгубените, болните и страдащите? Много се направи от Божии мъже и жени за избавлението на човечеството от времето на праведния Авел до днес, но като гледам Божието слово, съзирам мощните Божии обещания и виждам чудесата, които са били направени в моментите, когато някой е ДРЪЗВАЛ ДА ПОВЯРВА. Убеден съм, че ПРЕДСТОИ ДА ВИДИМ КАКВО БОГ БИ МОГЪЛ ДА СТОРИ С ЕДНА ЖЕНА ИЛИ МЪЖ, КОИТО СА ГОТОВИ ДА ИЗМИНАТ ЦЕЛИЯ ПЪТ С НЕГО и никога да не се усъмнят в сърцето си!

И каква огромна сила би се освободила против смъртния враг на човечеството – Сатана – ако ЕДНА ВЕЛИКА АРМИЯ ОТ МЪЖЕ И ЖЕНИ решат заедно да застанат върху Божиите обещания и да повярват на Бога за НЕГОВАТА ЧУДОТВОРНА СИЛА! Ти можеш да бъдеш този ЧОВЕК - ЕДИН ОТ ТАЗИ ВЕЛИКА АРМИЯ! Когато Бог търси МЪЖ, ще предложиш ли себе си? ЩЕ БЪДЕШ ЛИ ТОЗИ МЪЖ?